

Nr. 27 (267)

Anul IX
9 Iulie 1960

„Fetele noastre sînt
ca florile” — se
poate citi pe feșă-
tura acestui model,
creat de o casă de
modă din R. S. S.
Lituaniană (pag. 10)

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

VIZITA LUI N. S. HRUȘCIOV ÎN AUSTRIA

① N. S. Hrușciiov înmînînd dr.-ului A. Schärff, președintele Republicii Austria, o copie după fanionul transportat de o rachetă sovietică pe Lună, în septembrie 1959.

② Un aspect din timpul convorbirilor sovieto-austriece.

— reședința pusă la dispoziția lui N. S. Hrușciiov în timpul vizitei acestuia în Austria — zeci de mii de vienezi au ieșit pe străzi pentru a-l aclama pe șeful guvernului sovietic.

④ N. S. Hrușciiov și persoanele care-l însoțesc, la monumentul din piața Schwarzenberg, ridicat în memoria ostașilor sovietici căzuți în lupta pentru eliberarea Austriei.

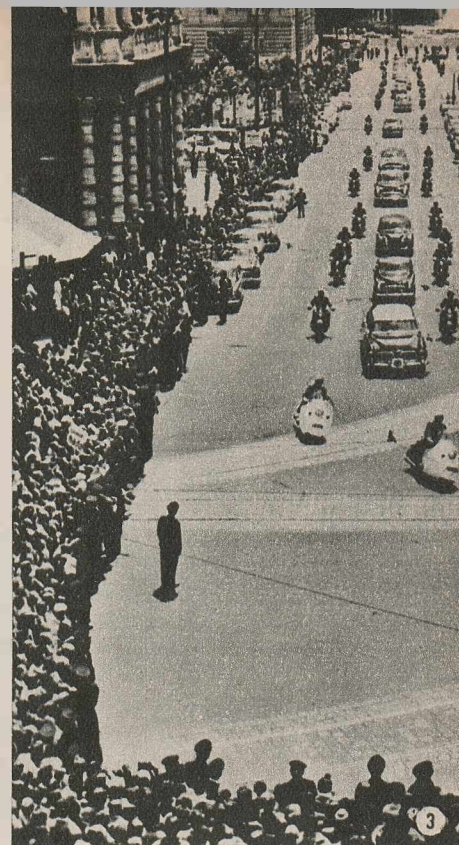
⑤ La depunerea unei coroane de către N. S. Hrușciiov, în fața plăcii comemorative a celor căzuți în lupta pentru libertatea Austriei.

⑥ Șeful guvernului sovietic în timpul cuvîntării roștite la uzina de automobile „Austro-Fiat”.

⑦ N. S. Hrușciiov în mijlocul muncitorilor de la uzina de automobile „Austro-Fiat”.

⑧ Un colț dintr-o piață vieneză. Printre cei veniți să-l salute pe N. S. Hrușciiov se află și membrii unei organizații a tineretului austriac.

⑨ „Willkommen” (Bun sosit), „Frieden” (Pace), „Freundschaft” (Prietenie). Cu aceste cuvinte l-a înfrîmplat populația Vienei pe înaltul oaspete sovietic.

Afluenții suvoiiului de foc

Fotoreportaj de Liviu MAIOR (text)
și S. STEINER (fotografii)

I-am cunoscut pe Gheorghe Vasiloaie, pe Nagy Bela, pe Mila Petru și pe Ion Stroe în fața cupatoarelor Siemens-Martin din uzinele „Oțelul roșu”. Toți sunt prim-topitori ai secției oțelărie. I-am întrebat:

— Ce-i nou pe la „Oțelul roșu”?

Unul din ei mi-a răspuns:

— Vești proaste, tovarășe: echipa de fotbal a uzinei ne-a făcut din nou de rușine.

Și și-au văzut mai departe de treabă.

I-am privit trei zile la rînd cum încarcă și supraveghează cele patru cupatoare ale secției, am urmărit forfota, veselia și încordarea marcaragiilor, lăcătușilor, electricienilor și turnătorilor, iar la sfîrșitul celor opt ore de muncă am văzut de fiecare dată oțelul incandescent ostoindu-se, învins, în marile oale de turnare.

Aparent, pentru ochiul vizitatorului din afară, munca părea că se desfășoară la fel în fiecare zi. Aceiași oameni, mînuind aceiași utilaj, încărcău și descărcău aceleași patru cupatoare. Și totuși producția de oțel înregistra — de la o zi la alta — creșteri importante, făcînd ca angajamentele luate de oțelari în cîntecul Congresului al 1-lea al P.M.R. să fie depășite cu aproape 25%. În plus, în zilele Congresului, oțelarii de aci au dat un plus de aproape 20% la angajamentele luate.

Prim-topitorul Ion Anghioiu, elev al școlii din anul an la școala medie se-

rală, mi-a ajutat să citesc „misterul” din următoarea formulă algebrică:

tone oțel

$m^2 \text{ sup. vatră} \times \text{zi calendaristică} = \text{Iu}$
(indicele de utilizare al cuptorului)

— La numitor, două constante: vatra cuptorului nu poate nici să crească, nici să scadă. În concluzie, încărcătura e aproape mereu aceeași. Zilele calendaristice sînt și ele uniforme — 24 ore zilnic și azi, și ieri, și acum o mie de ani...

— Tot nu pricep.

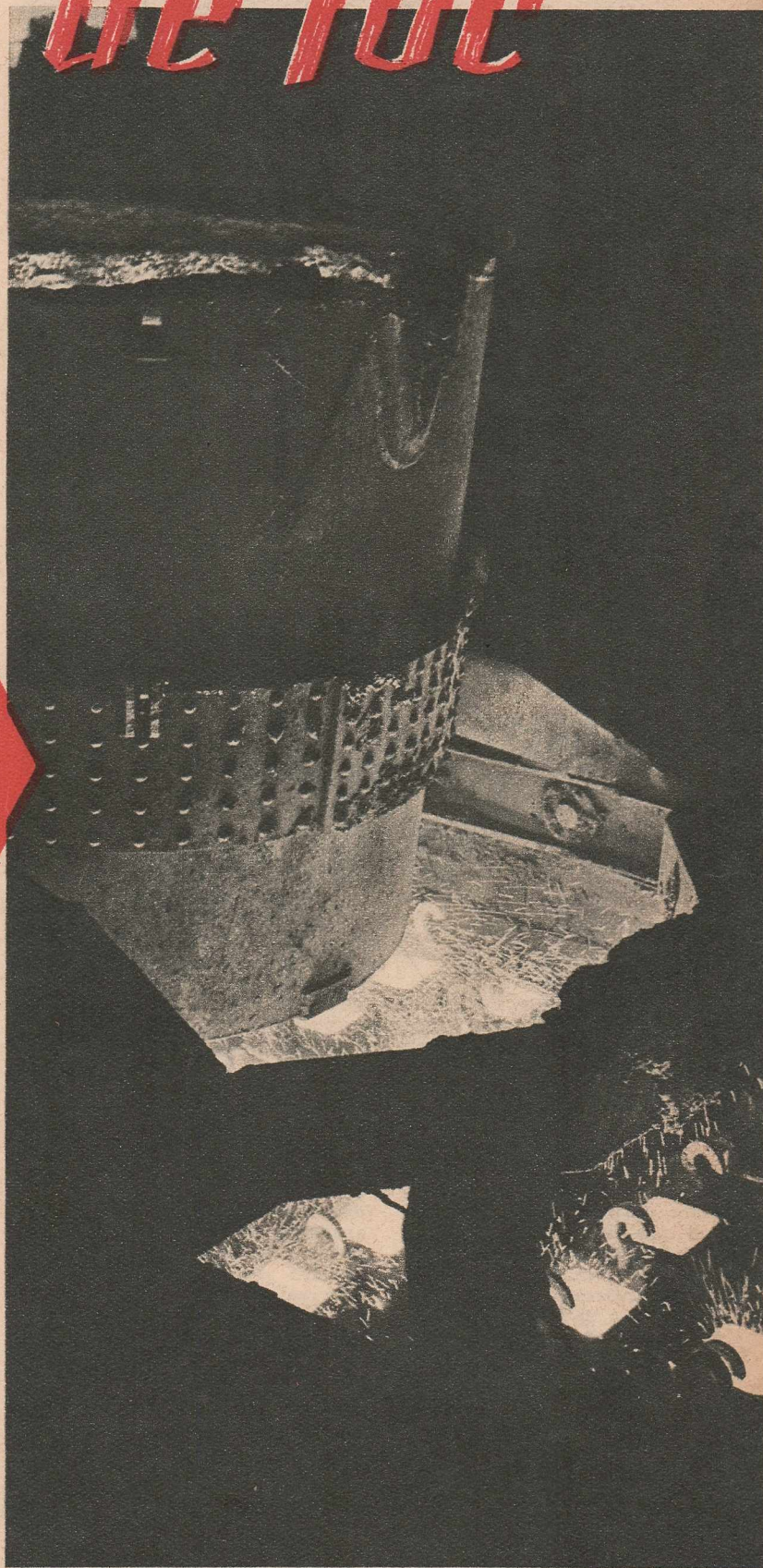
— Atunci întreabă-l, de pildă, pe Alfred Schwerin în cît timp a fost executată o șarjă la cuptorul său.

L-am întrebat și mi s-a răspuns: „șapte ore în loc de opt”.

— Întreabă — mi-a mai spus Anghioiu — în cît timp a ter-

Din oala de turnare șuvoiul incandescent se scurge, ostoiț, în cochile, de unde va fi scos în scurtă vreme sub formă de lingouri de oțel.

Nenumărați oțelari urmează cursurile școlii medii serale ale întreprinderii. Iată-l pe topitorul fruntaș Ion Anghioiu trăfînd la tablă o problemă de fizică.

minat echipa lui Vocht Ladislaw repararea cuptorului nr. 4.

M-am interesat și am aflat că reparația a durat șapte zile în loc de nouă.

Și am mai aflat apoi că în zilele desfășurării lucrărilor Congresului, echipa de topitori de la cuptorul nr. 3, ajutați de alți topitori, împreună cu zidarii au realizat un record unic pe întreprindere: au terminat reparația la rece

a cuptorului nr. 3 în numai 6 zile și trei ore.

— Poate ai auzit ce randament în muncă au avut cei de la încărcatul trocilor și cît a fost greutatea șarjelor în ultimele trei zile!

— Da — am răspuns eu, răsfoindu-mi însemnările — trocile au avut o încărcătură de 500 kg fier vechi, iar topitorii, folosind capacitatea maximă a cupatoarelor, au

Alf topitor fruntaș: Vasile Farcaș.

obținut șarje cu greutate medie de 48 tone fiecare...

— Iată — a conchis interlocutorul meu — că ecuația devine clară. Chiar dacă practic nu putem mări de la o zi la alta suprafața vetrelor și chiar dacă nu putem lungi zilele anului, putem totuși să obținem din partea cuptoarelor oțel mai mult. Cum? Luptînd pentru scurtarea timpului de elaborare a șarjelor prin zeci și zeci de metode noi de muncă.

Zeci de metode noi izvorîte din mintea și practica oțelariilor noștri. Raportul C.C. al P. M. R., prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la cel de-al III-lea Congres al partidului, cifrele cuprinse în el, perspectivele de dezvoltare a patriei noastre ce se întrevăd în acest important document au născut în această privință și la „Oțelul roșu” un adevărat inuș creator. În ședința de producție din 27 iunie, oțelarii de la „Oțelul roșu” și-au analizat posibilitățile în lumina sarcinilor puse de Congres. Verificînd minuțios capacitatea de pro-

ducție a instalațiilor și utilajelor, analizînd priceperea, îndemnarea și hărnicia fiecărui om din secție, oțelarii și-au luat angajamentul de a realiza sarcinile de producție pe anul 1960 într-o proporție de aproape 90% pînă la 23 August.

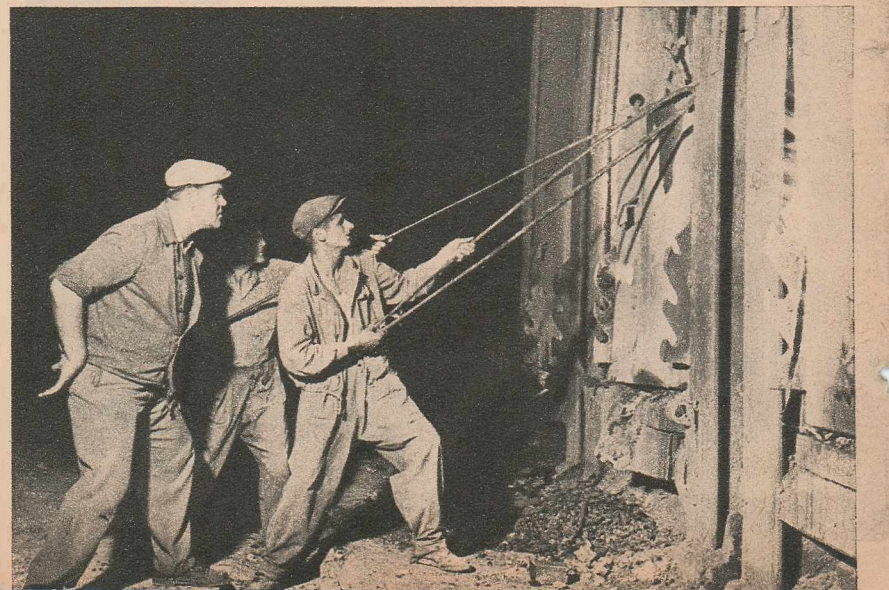
★

... M-am întors printre tinerii lui Gheorghe Vasiloaie. Încordați, agitați, pregăteau deșarjarea cuptorului... Un roi de scînteii, și peste întreaga hală năvăli lumina roșie, strălucitoare, a oțelului. Prin jghebul de turnare al cuptorului începu să curgă, năvalnic și orbitor, pîrîiașul incandescent al metalului.

Și mă gîndeam, privindu-l: în aceeași dimineață, poate în aceleași clipe, la Hunedoara, Reșița sau București alte zeci de pîrîiașe asemănătoare își croiau drum spre matca marelui șuvoi de foc, spre albia lui din ce în ce mai largă, la capătul căreia în anul 1965, după cum arată Raportul tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej, se va înscrie impresionanta cifră de 3,3 milioane tone oțel.

Echipele de întreținere, conduse de Vochi Ladislau, și-a luat angajamentul să scurteze durata de reparație la rece a cuptoarelor. Dar prețioase minute pot fi cîștigate și prin reducerea timpului de reparare la cald ↓

↑
La concursul interraional de la Lugoj al formațiilor artistice de amatori, uzinele „Oțelul roșu” au prezentat un bogat program cultural-artistic: cor, fanfară, orchestră de muzică ușoară, brigadă artistică de agitație și chiar... orgă electronică. Fotografia a fost făcută la sosirea în Lugoj a unor ansambluri participante la concurs iar în fruntea cortegiului se poate vedea fanfara oțelarilor.

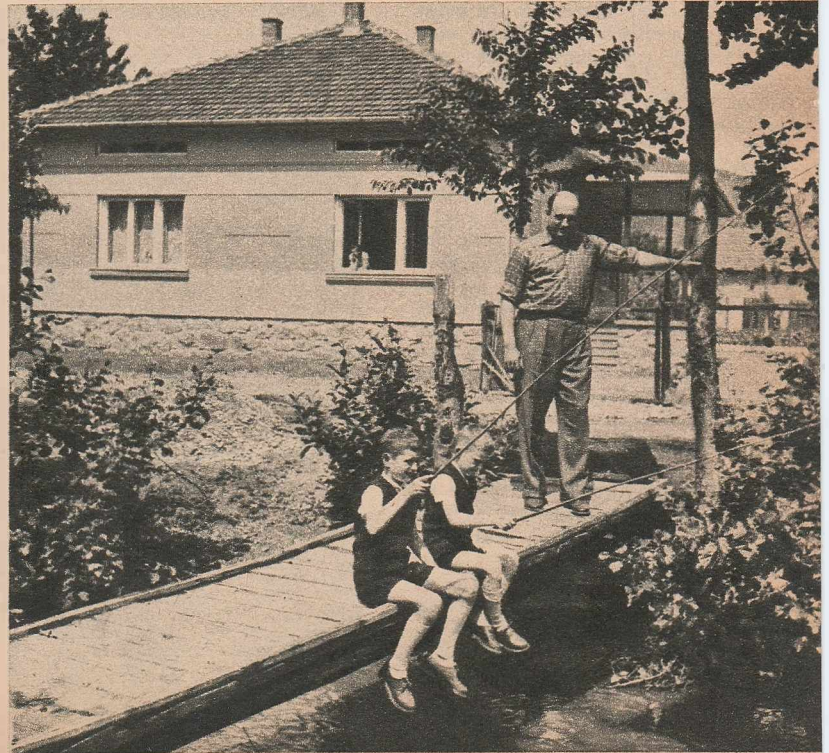
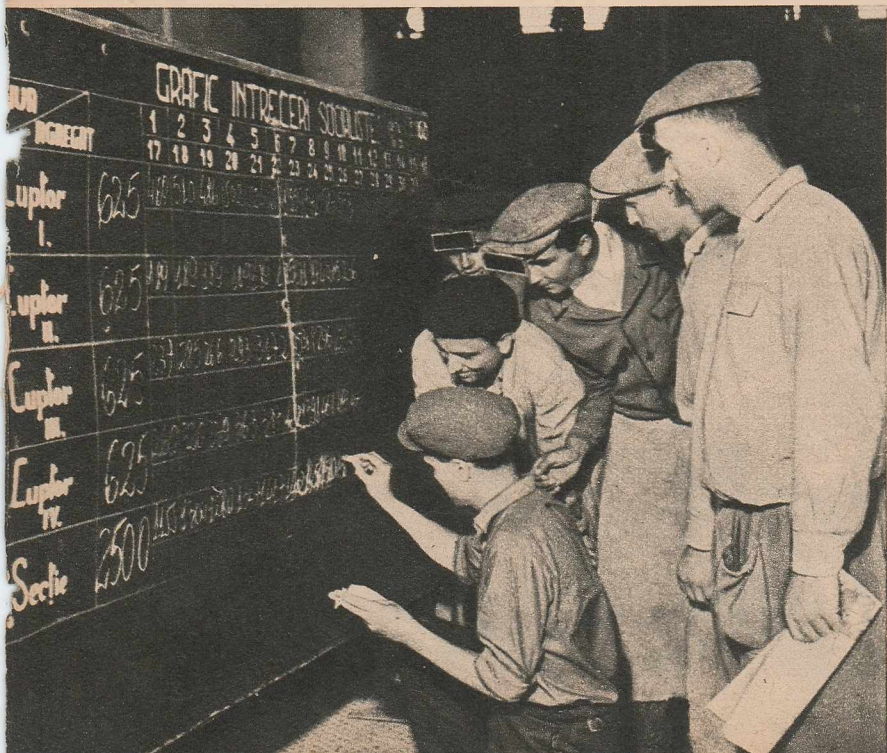
Doi oțelari fruntași: comunistul Vasi Rusalim (dreapta) și Alfred Schwerin.

←
Se descarcă fierul vechi. Cîte mîini harnice de pionieri au muncit și la strîngerea acestei încărcături prețioase! →

Succesele oțelarilor sînt înregistrate în graficul de producție. Angajamentul anual de a da economii de 2 milioane lei la prețul de cost, ei l-au realizat pînă la 19 iunie 1960.

Nu știm dacă în pîrtiașul ce trece prin fața casei maestrului oțelar Ilie Lințu există și pește. În orice caz, cei doi băieței ai săi par a fi optimiști...

JAPONIA, ASA CUM AM

de AI. GHEORGHIU

vin aici pentru a protesta împotriva alianței militariste japono-americane, împotriva guvernului Kiși, aservit S.U.A. Multimea s-a revărsat pe stradă așa cum în zilele tai-funului oceanul dezlănțuit inundă litoralul. Zilnic au loc mitinguri nu numai în fața Parlamentului și a reședinței primului ministru sau în fața sediului poliției metropolitane, ci și în parcul Hibya, sau pe Emokizaka Maci, unde se află ambasada S.U.A. Manșetele ziarelor nu scriu altceva decât despre marile demonstrații de la Tokio și din alte orașe ale țării, despre grevele generale la care au participat milioane de japonezi ce luptă împotriva politicii antinaționale a guvernului Kiși, de înclăștările aprige dintre demonstrații și poliție. «Jos Kiși! Afară cu „U-2” și bazele americane din Japonia!» — scrie pe pancartele demonstrațiilor, iar pe străzi se scandează: «Jos cu tratatul de securitate japono-american! Americani, cărați-vă acasă!» Țara florilor de cireși și a doamnei Butterfly — cum au descris unii autori romantici Japonia — nu mai cunoaște acum „veșnicul suris”. Japonezii par să fi uitat de numeroasele lor festivaluri tradiționale, care dădeau o notă specifică calendarului nipon. Până și sportul sumo, care este atât de popular în Japonia, nu mai stărnește în aceste zile interes.

Japonia anului 1960 a trecut la acțiuni unite, hotărâte, pentru a mătura guvernul proamerican, pentru a salva țara de catastrofa războiului nuclear. „Nu vom uita niciodată Hiroșima și Nagasaki” — îmi spunea fiecare dintre japonezii cu care am stat de vorbă. Vulcanul japonez, care a mocnit ani îndelun-

În numele „alianței” și „întăririi prieteniei” cu S.U.A. poliția japoneză atacă pe cei ce se opun tratatului militarist japono-american și cer demisia lui Kiși. Acești demonstrați sunt atacați de poliție în fața reședinței lui Kiși. Ținându-se de mîini, ei formează un zid de nepătruns.

Dozo” (poftiți)—îmi spuse șoferul și taxiul porni în goană spre Kasumigaseki, centrul politic al capitalei Japoniei. În acest cartier din Tokio sînt concentrate cele mai multe ministere și instituții importante ale țării. Tot aci se află și sediul partidului liberal democrat al lui Kiși, „Agenția de apărare” (cum se intitulează ministerul de război al Japoniei) și, nu departe de palatul imperial, reședința oficială a primului ministru. Dar mai mult decât toate acestea vizitatorului străin, ajuns în această parte a orașului Tokio, îi atrage de îndată atenția o clădire masivă, cu un turn înalt în mijloc, construită din granit de Hiroșima și Yamaguci. Este clădirea Dietei, unde funcționează cele două Camere ale Parlamentului: Camera inferioară și cea superioară. În ultima vreme, prin zidurile groase de granit pătrunde în Parlament, chiar în toiul celor mai înfierbîntate dezbateri, tumultul multimei.

Imensa piață din fața Dietei, care îndeobște nu era tulburată decât de șuvoaiele de mașini care trec în goană prin acest oraș al contrastelor ce numără peste 9.000.000 de locuitori, este în vremea din urmă literalmente înțesată de zeci și zeci de mii de oameni, care

Cheltuielile guvernului pentru reînarmare apasă tot mai greu pe umerii oamenilor muncii din Japonia. Industria carboniferă, în special, este în plină criză. 50.000 de mineri din nordul insulei Kiușu șomează din cauza închiderii minelor de către patroni. În fotografie, cocioabe mizere în care trăiesc mulți mineri șomeri. În schimb miliarde de yenii se cheltuiesc pentru înarmarea Japoniei de către S.U.A. cu ajutorul guvernului antipopular al lui Kiși.

VĂZUT-O

gați împotriva politicii înrobitoare proamericane a guvernului Kiși, a început să erupă.

Pe marea arteră comercială Ghinza din Tokio, unde miile de reclame cu neon vor să imite „Broadwayul” american, sute de mii de japonezi—socialiști, comuniști, membri ai partidului liberal-democrat, cit și oameni fără nici o apartenență politică, muncitori sau studenți, budiști sau sintoiști — cu toții se îndreaptă spre „câmpul de bătălie” (piața Parlamentului) manifestând pentru o politică de pace, împotriva alianței militariste cu S.U.A., pentru desființarea bazelor militare americane de pe teritoriul țării. Reședința oficială a primului ministru și clădirea ambasadei americane au fost inconjurate cu sirmă ghimpată și baricade și apărate de polițiști, zi și noapte, de furia mulțimii.

La o oră târzie dintr-o noapte de mai, puținii deputați care mai făceau jocul lui Kiși și al americanilor au „ratificat” pe furie tratatul militarist cu S.U.A., tratat care ulterior a fost ratificat „automat” de Dieta japoneză, fără a mai trece și prin Camera superioară. Dar cu toată această grabă a lui Kiși, ultimul cuvânt îl are tot poporul japonez, care nu va îngădui ca acest tratat să admită menținerea bazelor americane și pe mai departe pe teritoriul său. Opunând un „NU” hotărât acestui tratat, ca și vizitei lui Eisenhower, cei 90.000.000 de oameni care trăiesc pe imensa corabie din Pacific — așa cum arată Japonia pe hartă

— au demonstrat că sînt hotărîți să lupte mai departe și să taie odgoul periculos ce remorchează Japonia la politica războinică a S.U.A.

Poporul japonez a știut să măture la timpul său pe vechii samurai. Poporul japonez va reuși să înlăture și pe samurarii moderni, aflați în solda monopolurilor americane, lucru dovedit de altfel și de faptul că însuși Kiși a fost nevoit să-și anunțe demisia.

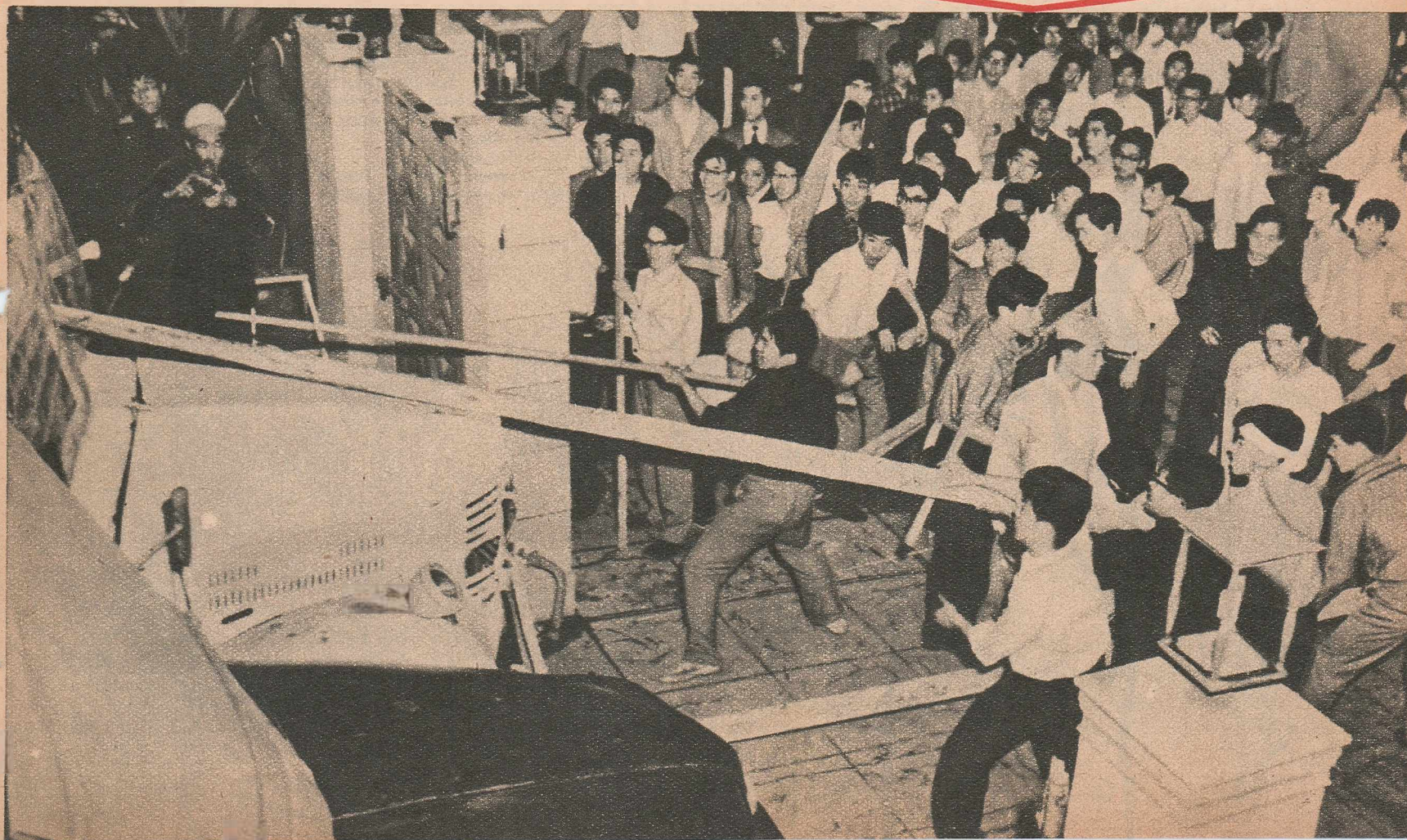
„Amintiți-vă de Hiroșima!” — scandau mulțimile în cursul puternicelor demonstrații antiamericane de la Tokio, care au zădărnicit vizita lui Eisenhower în Japonia.

Am văzut Hiroșima, am stat de vorbă cu victime ale primei bombe atomice americane și am plecat din acest oraș-martir adînc zguduit, dar totodată ferm convins că poporul japonez nu va îngădui transformarea țării sale într-un vast portavion atomic— așa cum planuiește Pentagonul. Milioanele de japonezi sînt pe deplin conștienți de faptul că — așa cum se arată și în recenta declarație a guvernului sovietic în legătură cu „ratificarea” tratatului militar americano-japonez — „tratatul americano-japonez nu numai că nu asigură securitatea Japoniei, ci, dimpotrivă, adîncește pericolul atragerii ei într-o catastrofă care, în ce privește consecințele ei tragice, ar depăși mult grozăviile de la Hiroșima și Nagasaki”. „Nu, Hiroșima nu trebuie să se mai repete!” — acest solemn legămînt de luptă unește azi întregul popor japonez.

Numai la marea grevă națională de protest din 4 iunie, împotriva legării Japoniei la carul politicii agresive, au participat peste 5 milioane de japonezi. De atunci valul de proteste populare a cuprins multe alte milioane de japonezi. Pe pancartele purtate de demonstrații care se îndreaptă spre ambasada S.U.A. din Tokio erau înscrise lozinci care cereau ca Eisenhower să nu mai vină în Japonia iar avioanele de spionaj „U-2” să fie retrase din această țară.

Masele de demonstrații iau cu asalt Parlamentul apărat de mii de polițiști și distrug barajul format din camioanele poliției. În cursul ciocnirilor sîngeroase care au avut loc cu poliția, mai mulți demonstrații au fost uciși, iar 1.000 răniți. Dar sacrificiul lor nu a fost în zadar. Eisenhower nu a reușit să pună piciorul la Tokio!

AȘTEAPTĂ - MA!

de Maria ARSENE

Ilustrație de Tia PELTZ

Ciocănitul din ușă deveni puternic, insistent. Herbert se apropie cu pași moi de canatul dublu, răsuci cheia și deschise.

— Credeam c-ai adormit! Ce faci? Visezi ori îți faci socotelile?... Pentru această ultimă variantă, e prematur. Maiorul n-a semnat încă comanda.

John, pe numele lui adevărat Johann Pfloch, se trânti cu zgomot în fotoliu, izbucnind ca de obicei într-o avalanșă de cuvinte, de fraze și chiar de idei...

— E imposibil să mai întârzi în cameră și să nu cobori... Au aștia o orchestră... Și sint de serviciu astă-seară niște girlsuri că poți înnebuni de pe acum!... Vine și maiorul, și franțuzul, și șeful... Am comandat un meniu să-l fac praf pe monsieur Lemoine!

— Lemaître...

— Lasă-l Lemoine, că-i mai comod. Începem cu whisky and cognac — știi, ca să le menajăm amindurora susceptibilitățile — deci whisky and cognac, homar și...

— Johann!

— De câte ori trebuie să-ți repet, dragă Herbert, că mă cheamă John? John cu „n“-ul puțin nazal, hîrîit... John Pfloch, reprezentant de comerț...

— Reprezentantul lui Krupp von Bohlen...

John își frecă bărbia cu palma. Contrar obișnuinței, părea că își cîntărește cuvintele.

— Ai intrat iarăși în criză, Herbert. Ciudat. De

câte ori ești în Berlin, te prinde un neastîmpăr, o stare nervoasă...

— Într-adevăr, nu prea mă simt bine astă-seară. Poate din cauza țigărilor. Am fumato mult.

— Și-acum trei luni, tot aci, în Berlin, din pricina brichetei care se pare nu funcționa bine... Iar în urmă cu șase luni — la fel, într-o seară cînd am trecut pe lângă Brandenburger Tor... Poate chibriturile au fost atunci de vină că te frămîntai în mașină ca un aluat în covată? Hm... Ce spui Herbert? Mi se pare sau?...

— ...
— Exista pe vremuri, la Kursk, în Rusia, un fenomen magnetic datorită căruia nici o busolă nu funcționa bine. Comuniștii au descoperit că e vorba de un uriaș zăcămint de mineruri ferose. Același lucru se întîmplă și cu tine. Incepi să funcționezi prost în preajma lui Brandenburger Tor...

— Ești absurd, John!

Și iarăși contrar obiceiului John Pfloch tăcu preț de câteva zeci de secunde

— ceea ce ar fi putut însemna ceva destul de grav. Căci veselul și vorbărețul reprezentant al cumplitelor interese deținute de faimosul magnat din Ruhr ascundea în dantela ușoară a glumelor și spuma valurilor de fraze pe anchetatorul înrăit, care vreme de peste zece ani acționase în slujba Gestapoului... Un caracter rapace, o voință turbată de a cîștiga, de a parveni tre-

cînd peste orice și oricine...

Iată-l cum îl privește în timp ce, ca să pară indiferent — așa făcea și în timpul anchetelor? — își cercetează minuțios unghiile lustruindu-le cu mîneca hainei. Și deodată:

— Spune-mi, Herbert, ce mai știi despre Rella?

★

Herbert o cunoscuse pe Rella în urmă cu peste zece ani, în Düsseldorf. Era funcționară la o uzină de mașini agricole. Ducea o viață grea. Părinții ei divorțaseră și apoi fiecare se căsătorise, lăsînd-o în grija unei mătuși... De la cincisprezece ani își cîștiga singură existența.

Rella... Zece ani au trăit împreună... Apoi, nu sint nici douăsprezece luni, ea a trecut dîncolo... Li murise tatăl. Maică-sa se afla în Rostock...

La început a crezut că se va reîntoarce, așa cum îi promisese. Dar despre asta scrisorile nu pomeneau nimic. Dimpotrivă.

„...Vino! Probabil că n-ai să cîștigi cît primești din ce-ți azvîrle Pfloch, dar vei primi suficient ca să fii fericit lîngă mine, mîncînd cîștit alături de cei care construiesc și apără viața...”

... Rella. Era într-adevăr o diferență de vîrstă între ei, dar acești aproape optsprezece ani, în plus“ fuse-seră mistuiți în focul pasiunii. Pasiune? Timp de zece ani au fost mai mult decît soț și soție. Rella... Li era tată și soț, prieten și iubit, confident și secretar... Rella... Scrisorile ei erau fierbinți și pline de entuziasm.

„... Am găsit în Republica Democrată Germană o țară nouă, cu o lume

nouă. Da, da, o lume nouă... Oamenii sint altfel... Poate pentru că și relațiile dintre ei s-au schimbat... Acum sintem cu toții proprietari peste tot ce vedem în jurul nostru și mai cu seamă peste tot ce construim. Vino! Vino, iubitele, te aștept. Nu un an și nici patru: toată viața...!”

★

Lumina din restaurant este atît de puternică, încît nu o poți atenua decît cu ochelari de soare. Nici norii înecăcioși ai havanelor, nici fumul albăstrui al țigaretelor parfumate nu o pot dilua sau altera. Orchestra atacă un vechi tangou argentinian... John Pfloch l-a prins de braț pe Herbert și-i șoptește ceva printre buze, în cel mai pur accent berliner, profitînd de faptul că maiorul ținea neapărat să destupe, doar cu o scobitoare, sticla de șampanie, că monsieur Lemaître se afla adîncit într-un calcul contabil pe fața lucioasă de damasc care totuși sugea cifrele, iar șeful îi încuraja pe amîndoi, bătînd din palme în contratimp cu ritmul lent al melancolice melodii:

— Curios, Herbert dragă. Nici pînă azi n-ai reușit să afli secretul despre... Despre cum se vinde un articol la americani. Kuckensie! Privește la clientul nostru de peste ocean. Nu-l poți convinge nici cu calitatea și nici cu prețul. Altfel trebuie procedat. Tu încă nu pricepi. Sint iarăși nevoit să ți-o spun. Așadar, americanilor trebuie să le vinzi marfa — ține bine minte! — cu dinții.

— Johann...

— John! Iar ai uitat? Deci ai nevoie de o dantură

albă, sănătoasă, impecabilă, pe care s-o etalezi acestui soi de client înainte de a-i prezenta cea dintîi mostră din marfa pe care vrei să i-o vîri pe gît. O dantură tip Frank Sinatra sau dentifrice „Melba“ înseamnă că ți s-a și acceptat jumătate din comandă.

Orchestra și-a terminat brusc ritmul în hoot.

În fundul salonului, Brigitte, gîrlsa de serviciu, s-a dezbrăcat și a intrat în cada goală care trebuia umplută cu șampanie franțuzească. La masa vecină, colega ei — nu are mai mult de douăzeci de ani — cîntă și așteaptă ca grăsunul fabricant de reflectoare să-i taie cu lama fusta, să-i despică bluza cu cuțitul sau briceagul, să-i sfîșie cu unghiile combinezonul, răsplătînd-o în valută, dolari ori franci elvețieni. Cîte unul pentru fiecare centimetru de țesătură devastată. Sumă din care protectorul ei și patronul localului vor lua cel puțin 90 la sută.

Un orb cu banda galbenă pe braț, care a reușit să înșele vigilența portarului, cerșește, fără vorbe, la a treia masă. Maiorul ride puternic și-ntr-o gamă profundă. A reușit aproape un tur de forță, plîmbînd scobitoarea în jurul dopului...

★

„...In fiecare seară mă uit la fotografia ta, înainte de a închide ochii... Te visez, te caut pe stradă, vorbesc cu tine... Pun palmele strîns pîlnie la gură și te strig: Herbert!... Herbert...dragule...Vino! Vino! Te aștept!”

★

Zgomotul din sală a atins maximum. Girlsa de

serviciu înoată în undele șampaniei. Colegei ei nu i-a mai rămas decât portjartierul. Orbul cu banda galbenă este izgonit de directorul restaurantului. Nu te mai poți înțelege decât prin semne. Totuși, John reușește să-i urle în urechi:

— Mă, băiete! Dacă vei încerca cu nutra asta să-i oferi maiorului percutoare de rachetă pe care să i le facturezi drept osii de buldozere, te va lua direct la palme, chiar dacă-i vei promite livrarea francoport Cadix sau gara Barcelona, cu 30 la sută beneficii pentru el.

...Percutoare de rachetă... Ciuperca unei explozii poate depăși trei mii de metri... Cenușa radioactivă ustură când o aspiri, ca fumul havanei lui Pfloch, sau îți intră, fără să simți aproape, prin milioanele de pori, ca Cyklonul B al lui Neschke, chimistul care i-a propus șefului... Ce i-a propus șefului fostul conducător al laboratorului lui I. G.? Furnizarea Cyklonului pentru camerele de gaze de la Auschwitz? De la Auschwitz și... Ce spune Johann? Iată că-l strânge de braț. Dar maiorul îi răspunde în cea mai stilcită germană care s-a putut vreodată auzi între Warnmünde și Regensburg... Johann face, ipocrit, pe miratul...

Maiorului i se înroșesc urechile și continuă discuția în engleză. În engleză pipărată de la New York... Pe sub masă Pfloch îl ciupește de pulpă, făcându-i apoi discret un semn, două, trei, cu capul.

Da. A priceput. Trebuie să intervină în discuție cu o glumă sau cu o anecdotă decolată... Așa e jocul. Asta-i convenția lui cu Pfloch și face parte din tactica vânzării... Percutoare de rachetă... Pe care să o spună? Pe aceea cu pastorul intrat din greșală în cușeta damelor din vagonul de dormit, ori una nouă, cu socrul cel tinăr care și-a invitat nora la teatru? Sau poate maiorului american — client puțintel antienglez — i-ar face plăcere să audă una din oribilele povești în care un prizonier de război, Tamm, în drum spre lagăr, i-a trimis lui Hitler o scrisoare, l-a întâlnit în gară, ori a vrut să se înscrie în N.S.D.A.P., sau una din insipidele anecdote anti-comuniste, trase pe același uzat calapod, pe care va trebui să o povestească cu toată scriba ce o resimte față de această nesuferită obligație, în cea mai pură și mai shakespeariană engleză...

Johann își trase, desperat și tot pe sub masă, un pumn în pînțele...

Nu! Nu mai poate. Nu mai poate spune nici glume, nici... Percutoare de rachetă. Iarși un nou război? Alt măcel care să singereze lumea de la un capăt la celălalt?...

*) Inițialele partidului nazist al lui Hitler.

Zvasticile trase proaspăt cu cărbune pe pereții cu vărul încă neuscat de la ultima reparație după bombardament... „A treia bombă, care și-a ucis mama la Hamburg, a căzut, prin acoperișul pulverizat, chiar în adăpostul din subsol unde...” — i-a spus, în urmă cu cincisprezece ani, o vecină... Și acum din nou înarmare, provocare, conflicte armate... Zvasticile și Hitler, și Krupp... Krupp și Adenauer...

Adenauer și Pfloch... Pfloch de la Gestapo... Gestapoul lui Hitler... Hitler și războiul... Johann zâmbește cu gura larg deschisă în care dinții lui Sinatra, frecăți cu pasta Melba, rînjesc sinistru... Asta înseamnă că maiorul va ceda și va semna contractul percutoarelor de rachetă care se vor factura drept osii de buldozere și se vor transporta apoi cu aceste documente false la Cadix sau Barcelona cu 30 la sută șperțul respectiv...

— Cum a căzut a treia bombă, Johann?

— Poftim?

Țipătul prelung de metal al saxofonului i se-nfipse în creier. Țipătul prelung de metal dezghiocă toate platurile de argint din restaurant.

— Mă scuzați... Un moment...

S-a ridicat de pe scaun și, puțin amețit, a ieșit în coridorul discret luminat. A traversat holul și a urcat încet, pe treptele largi de marmură, îmbrăcate în plus gros. S-a oprit. În dreptul camerei îl aștepta John, prietenul lui, căruia îi plăcea — dar nu avea interesul — să i se spună Johann.

Johann Pfloch, reprezentant de comerț, al cărui secretar era. Plătea bine. Și nu i se cerea decât să bea fără să se-mbete, să mănânce fără să se sature și să spună anecdote pipărate sau anticomuniste, în cinci limbi, clienților. Clienții domnului John, agent camuflat al vechii și cunoscutei fabrici de război din Ruhr... Acum, fostul căpitan anchetator de la Gestapo și colegul lui din clasele primare și liceale îl aștepta, bănuitor, în pragul camerei. Presimțise ceva? Dacă-ar ști... Dacă ar fi convins, Johann n-ar sta prea mult pe gânduri pînă să-și scoată din buzunarul de la spate vechiul lui Mauser de serviciu și să tragă!

Dar Rella... Rella... Ce are a face Rella cu John și Krupp von Bohlen? Rella e dincolo... Il așteaptă... Inșă el este încă aici, în cel mai luxos hotel din Berlinul de vest, năpădit de greață ca sub o mască de cloroform.

... Da! Nu mai poate trăi astfel! Nu mai vrea să-și câștige bucata de pînă cu acest preț, alături de cei care uneltesc stîrpirea vieții și a bucuriei... Cum i-a scris Rella? Trebuie să fugă. Să ajungă la ea. Cu orice preț. Cu orice risc.

Rella...

Cum va fi?... Cum va fi?...

DE VORBĂ CU EUGEN BARBU

Scritorul a dat deoparte mașina de scris. Îmi arată cu amabilitate fotoliul și mă invită să iau loc. Interior simplu: o masă grea de stejar, pe pereți, două tablouri: o pînă a picturului Ion Gheorghiu imaginând o stradă din Tulcea și o odalică de Iser. Și, bineînțeles, cărți. Multe cărți. Într-un colț al bibliotecii zăresc câteva din lucrările lui Eugen Barbu în românește și în alte limbi: „Soseaua Nordului”, „Oate și ai săi”, „Unsprezece” etc. În acest cadru ne-am început convorbirea.

— Așa cum am declarat în ședința de discutare a importanțelor documente ale Congresului al III-lea al P.M.R., ținută la Uniunea Scriitorilor — mi spune Eugen Barbu — anii viitorii oferă un material foarte bogat artiștilor. Pentru că artistul trebuie să reflecte în opera sa omul — omul nostru nou, constructor al socialismului. Or, acolo unde se nasc orașe și uzine noi va fi vorba mai întâi de oameni, pentru că ei sînt cei ce construiesc. De aceea datorla, în viitor, a scriitorilor este de a fi mai întâi reporteri, de a urmări cu atenție și dragoste aceste nașteri și de a căuta să popularizeze realitatea socialistă, înțelegînd-o, lucru care le va permite să scrie cărțile pe care le așteaptă poporul nostru. Este o muncă frumoașă și interesantă, care îl obligă pe scriitor ca încă de pe acum să-și desăvîrșască pregătirea artistică. Pentru că opere șchioape ori prost întocmite nu sînt de dorit. Pe scurt, așa spune — printr-o formulă inginerască — că scriitorul trebuie să fie în pas cu tehnica nouă.

— Dorim să cunoaștem la ce cărți lucrați în prezent...

— Pe masa mea de lucru se află un scenariu de film, un volum de schițe intitulat „Prinzul de duminică”, care este aproape gata, și primele pagini din romanul „Frica”.

— Ne puteți spune ce probleme sînt dezbătute în aceste lucrări?

— Amînd pentru la toamnă proiectul scrierii unei comedii cinematografice, scriu acum scenariul „Treptele mării”, în care va fi vorba despre un episod din lupta ilegală a comuniștilor; mai precis: de o operațiune de sabotare a mașinii de război germane. În ce privește volumul de schițe „Prinzul de duminică”, prin acesta m-am întors la un gen foarte scump mie și pe care îl recomand și altor scriitori. Vor fi niște schițe inspirate din actualitate, cu eroi ai zilelor noastre. Iar în romanul „Frica” este vorba de procesul sufletesc al unui intelectual care ajunge la comunism în timpul războiului.

Încerc să aflu cîte ceva despre proiectele mai îndepărtate ale scriitorului.

— Mă ispitesc, paralel, alte cărți — spune Eugen Barbu. Ele sînt încă în mîntea mea ca niște nebuloase și nu-i exclus ca să apară pe neașteptate, cînd insistența materialului de viață pe care îl posed va deveni mai... tiranică. Vreau să scriu o carte în trei volume, care se va numi „Familia” și va oglindi viața unei familii de muncitori ceferști în trei epoci diferite: după primul război mondial, apoi în timpul grevei de la Grivița și anii celui de-al doilea război mondial, și — ultima parte — în anii noștri. Este o carte în mare parte autobiografică și pentru ultimul volum fac o documentare sporadică, pe care însă o voi intensifica, în timp, la Complexul C.F.R. „Grivița roșie”. Cartea aceasta va fi, probabil, terminată cînd voi implini 40 de ani și va fi, probabil, opera mea de maturitate, dacă mi se îngăduie a mă exprima astfel, pentru că socotesc că tot ce am scris pînă acum e doar un început, pe baza căruia aș dori să dau o imagine fidelă, adine artistică, a vieții muncitorimii noastre.

— Este un proiect ambițios și de amploare.

— Desigur, dar cu răbdare și cu un mai mare efort sper că-l voi duce cu bine la capăt.

Rella...

A coborît în vîrfurile picioarelor fără ca Johann să-l observe și s-a strecurat afară din hotel.

A pornit apoi cu pași mari spre colțul străzii, unde un „U” uriaș și luminat indica stația primului metrou. Douăzeci de pînă...

— Domnul! Restul la hîrtia de zece mărci.

— Scuzați! Nu era mare...

A vrut să zică „pagubă”, dar privirea invalidului de război care aștepta lîngă el, în straie sărace și cu un picior de lemn, i-a înghețat cuvîntul pe buze.

La ora aceasta tîrzie metroul e aproape gol. Inșă la a doua stație s-au urcat cîteva persoane. O femeie cu un copil trăgînd după ea două geamantane vechi, jerpelite, și un balot. Un bătrînel somnoros.

...Îi plăcea, întins pe canapea, cu radioul deschis la vreun concert, să asculte muzica, să citească ziarul și în același timp să urmărească roboteala Rellei în bucătăria micuță a garsonierei, pînă ce îi trimittea cu glasul ei perlat obișnuita dar plăcuta invitație: „Poftiți la masă!”

Privi pe foreastră. Vagonul se oprise în Kochstrasse. Închise ochii. Ultima stație din Berlinul de vest! Ar trebui să sară și să se urce repede sus. Un taxi l-ar duce în cîteva minute înapoi la hotel, unde, alarmați, Johann și invitații lui de afaceri l-ar primi cu un

potop de reproșuri, de întrebări și pocnete de dopuri smulse din gîtul gros al sticlelor de șampanie. Ar trebui... Mai sînt doar cîteva secunde... Ar trebui? De ce? Nu. Niciodată! Rella...

Motorul zvîcni și se puse lin în mișcare. În pereții întunecoși ai tunelului, prin sticla ferestrei vagonului, își văzu chipul cu părul răvășit.

Privirea îi era fixă, nervii încordați ca în clipele imediate următoare ale alarmei aeriene din timpul războiului...

„Stadtmitte, der letzte demokratische Sektor!”

Ultima stație a sectorului democrat, îi anunța megafonul pe călătorii din vagoanele liniei alăturate, gata să pornească mai departe în sectorul vestic.

Ultima? Pentru el era prima stație, cei dinții pași în țara asta nouă unde îl aștepta Rella. O luă aproape în fugă pe gangul lung la capătul căruia — era bine informat — se afla metroul care duce spre Alexanderplatz. Acolo se găsea biroul de primire a celor care voiau să-și schimbe nu numai cetățenia, dar și soarta...

Cineva gîfîia în urma lui. Întoarse capul. Femeia cu geamantanele, balotul și copilul. Se oferi s-o ajute și, fără a mai aștepta răspunsul, înșfăcă un geamantan, cel mai mare, și-l zvîrlî pe umăr.

Un domn în smoching, cu pantofi de lac, ceas de aur

la încheietura mîinii și un geamantan uriaș pe umăr nu surprinde pe nimeni în Berlinul democrat. Vine atîta și felurită lume de dincolo ca să prindă rădăcini în republica democratică...

Dar femeia era curioasă. Întrebă:

— Și dumneavoastră vreți să vă stabiliți aici?

— Și eu.

— Aveți rude?

— Rude?

Trase o dușcă de aer în piept. Și pe dată îi veni să cînte. Iată nevoia asta n-a mai simțit-o de la plecarea Rellei.

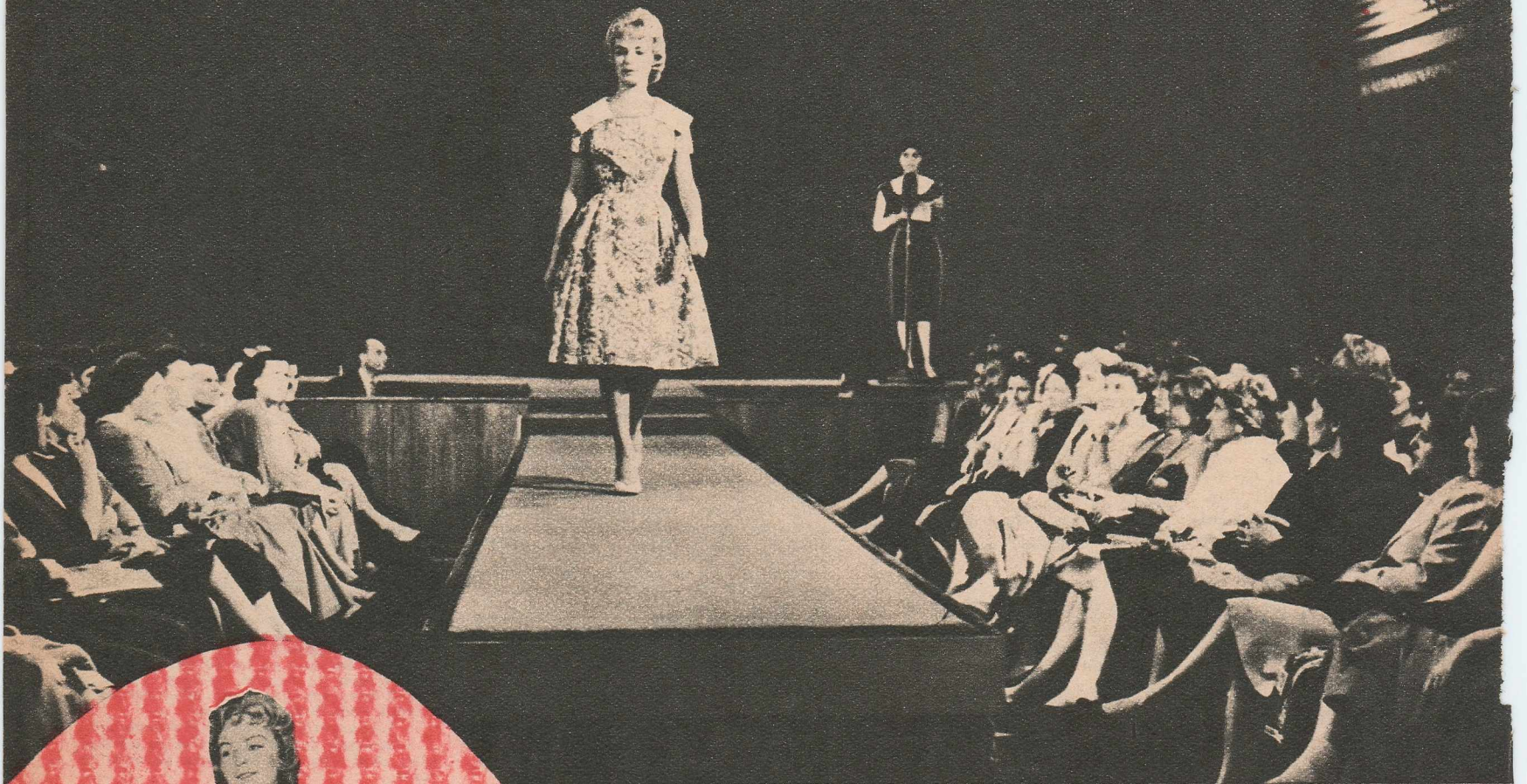
Rella... Cum se prezintă la birou, o să-i facă o scrisoare... De ce scrisoare? O telegramă! O telegramă mare. Nu, doar două cuvinte: „Am venit!” Sau mai bine patru cuvinte: „Sînt iarăși al tău!” Cît va face pe drum o telegramă? Nu! Nici o telegramă. Are să-i telefoneze. O să-i audă glasul...

Rella! Eu sînt! Nu te speria! Herbert! Herbert al tău! Vom fi iarăși împreună. Îți bate inima? Iată-mă! Tac și aștept să-ți revii...

— Aveți rude? — repetă femeia întrebarea, întințindu-și pașii după domnul acesta atît de elegant, de serviabil și de grăbit.

— Rude? Dacă am rude? Doamne? Auzi ce poate să mă întrebă cineva! Rude, doamnă? Toată Germania democratică... Toți oamenii de aci, plus o fată, Rella, îmi sînt rude!...

PARADA MODEI SOVIETICE

Printre alte surprize, Expoziția realizărilor economiei naționale a U.R.S.S. a oferit bucureștenilor (și mai ales... bucureștenelor) o amplă paradă a modei sovietice.

Pe podiumul sălii Casei Prieteniei Româno-Sovietice s-au perindat — timp de peste două săptămîni, în fiecare seară — nenumărate creații ale caselor de modă din U.R.S.S., impresionante prin bogăția de culori, prin varietatea modelelor și a țesăturilor. Linia promovată în această paradă s-a remarcat prin simplitate și bun gust, prin

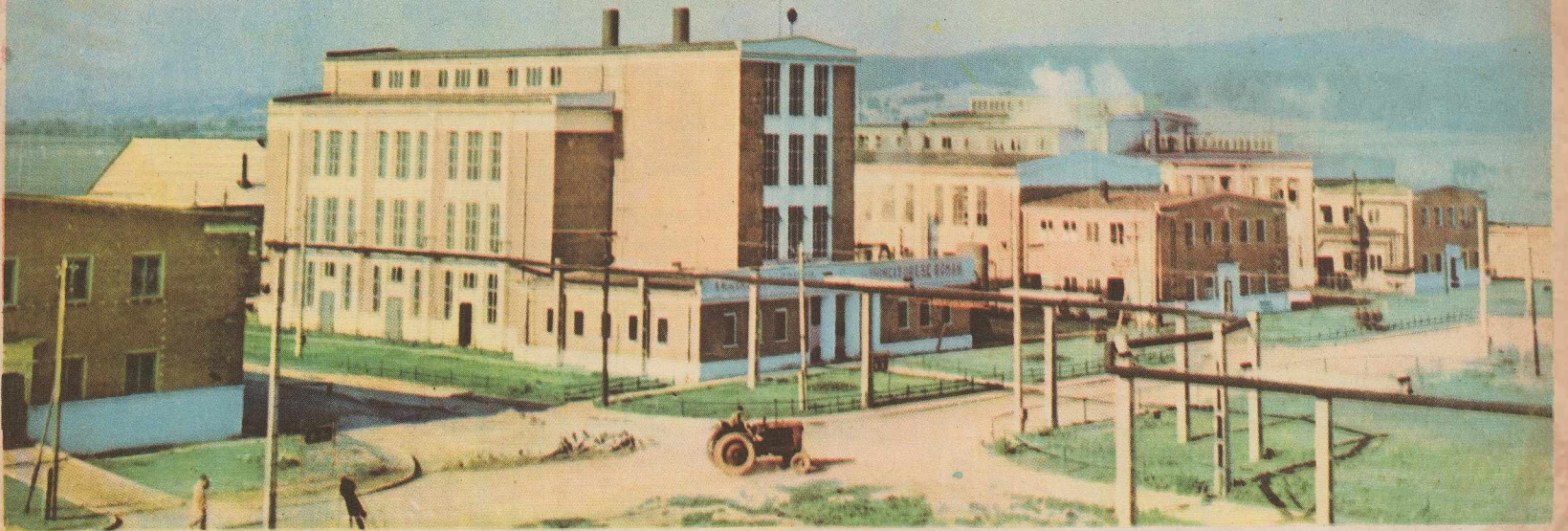
tendința de a rezolva — în cadrul trăsăturilor modei actuale — o îmbrăcăminte comodă, practică, elegantă. De la rochii și costume de dimineață, de la ansambluri tinerești pentru sport și plajă, pînă la rochii de după-amiază și seară, cele peste o sută de modele au oferit sugestii pentru orice gust.

Reproducem în pagina de față cîteva din numeroasele modele prezentate în cadrul acestei parade a modei.

Fotografii de S. STEINER

O parte din secțiile noi, construite în ultimii ani.

A FOST ODATĂ O MOARĂ...

Fotoreportaj de E. IAROVICI

Mintea iscoditoare a omului a descoperit spre sfârșitul secolului trecut mijlocul de a extrage — pe scară industrială — coloranți și din alte materii decât cele vegetale și animale. Extragerea de coloranți organici din gudroanele de cărbuni a luat o mare extindere și o dată cu aceasta s-au dezvoltat gigantice trusturi capitaliste producătoare de coloranți, ca de pildă „I.G. Farben Industrie“, căruia și România burghezo-moșierească i-a plătit tribut greu. Aceste trusturi își dictau cu putere absolută condițiile pe întreg domeniul pe care își impuseseră monopolul. Pentru a eluda plata taxelor vamale, „I.G. Farben“ și-a instalat în România, la Codlea, o moară simplă de măcinat coloranți, pusă în funcțiune de un firisor de apă. În felul acesta afaceriștii puteau spune că ei importă doar materie primă (care era supusă unor taxe vamale mult mai reduse decât produsele finite) și că în același timp contribuie, chipurile, la „industrializarea“ țării! Bineînțeles că nu suflau nici un cuvânt despre faptul că „materia primă“ era de fapt un produs finit și că — de fapt — bucurându-se de complicitatea guvernelor burghezo-moșierești, ei dețineau un adevărat monopol, putând impune prețuri de desfacere care le asigurau fabuloase supraprofituri.

În anii puterii populare situația s-a schimbat cu totul și în acest domeniu. După naționalizare, fabrica „Colorom“ de la Codlea a cunoscut o dezvoltare deosebită. Ca și alte zeci și sute de întreprinderi din diverse ramuri de producție, fosta moară de coloranți din Codlea a devenit o mare uzină

Doi inovatori: Mihăilă Ion I și Mihăilă Ion II — tată și fiu. Iată-l în grădina din fața casei noi a lui Mihăilă II. →

Controlul spectrometric al coloranților.

modernă și a ajuns să joace un rol important în viața economică a țării.

Azi „Colorom“ satisface mai bine de trei sferturi din nevoile de coloranți ale industriei textile, de pielărie, hârtie, mase plastice, precum și ale consumului casnic.

În momentul de față sînt în curs de organizare secțiile de pigmenți pentru lacuri și vopsele și pentru industria poligrafică.

De la primitiva moară de măcinat coloranți de pe vremuri, la uzina chimică modernă de azi, ce produce un bogat sortiment de coloranți de o calitate la nivel mondial — iată pe scurt drumul fabricii „Colorom“.

An după an s-au instalat în uzină secții noi, cele mai vechi s-au modernizat în pas cu progresul științei; an după an sortimentele au fost îmbogățite prin fabricarea unor coloranți mai complicați, cu rezistență mai bună la lumină, la tratamente umede, la frecare etc.; an după an calitatea produselor „Colorom“ a crescut. Sarcina trasată de cel de-al II-lea Congres al partidului, de a realiza 180 coloranți și de a îmbunătăți calitatea acestora, a fost îndeplinită și depășită. În ultimii ani au fost introduse peste 60 produse noi și numărul de coloranți pentru larg consum a fost mai mult decît dublat. Dezvoltarea împetuoasă a acestei noi ramuri de activitate din țara noastră s-a făcut numai pe bază de utilaje proiectate și fabricate la

noi. De mare ajutor a fost colaborarea tehnico-științifică cu țările de democrație populară și în special însemnatul ajutor primit din Uniunea Sovietică.

O dată cu ridicarea clădirilor noilor secții au răsărit și blocurile pentru muncitori, casele individuale construite din credite date de întreprindere, clubul. În pas cu dezvoltarea întreprinderii a crescut și numărul muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor, care s-au specializat tot mai mult în procesul de producție. Inovatori ca inginerul Dobrescu, maistrul Mihăilă Ion I (cel mai vechi muncitor din fabrică), Mihăilă Ion II (fiul primului), inginerul Radu Schiller, muncitorul Ion Boroianu și mulți alții contribuie la ridicarea producției pe o treaptă mai înaltă, la reducerea prețului de cost (în ultimii patru ani reducerea prețului de cost a fost în medie de 8 la sută anual).

În cinstea celui de-al III-lea Congres al P.M.R., colectivul întreprinderii și-a luat angajamentul de a realiza 1.000.000 lei economii.

Realizările de pînă acum ale fabricii „Colorom“ de la Codlea sînt o chezășie că această importanță unitate a industriei noastre chimice își va îndeplini cu succes și sarcinile ce-i revin în lumina indicațiilor cuprinse în raportul tovarășului Gheorghiu-Dej, prezentat la Congresul al III-lea al P.M.R.

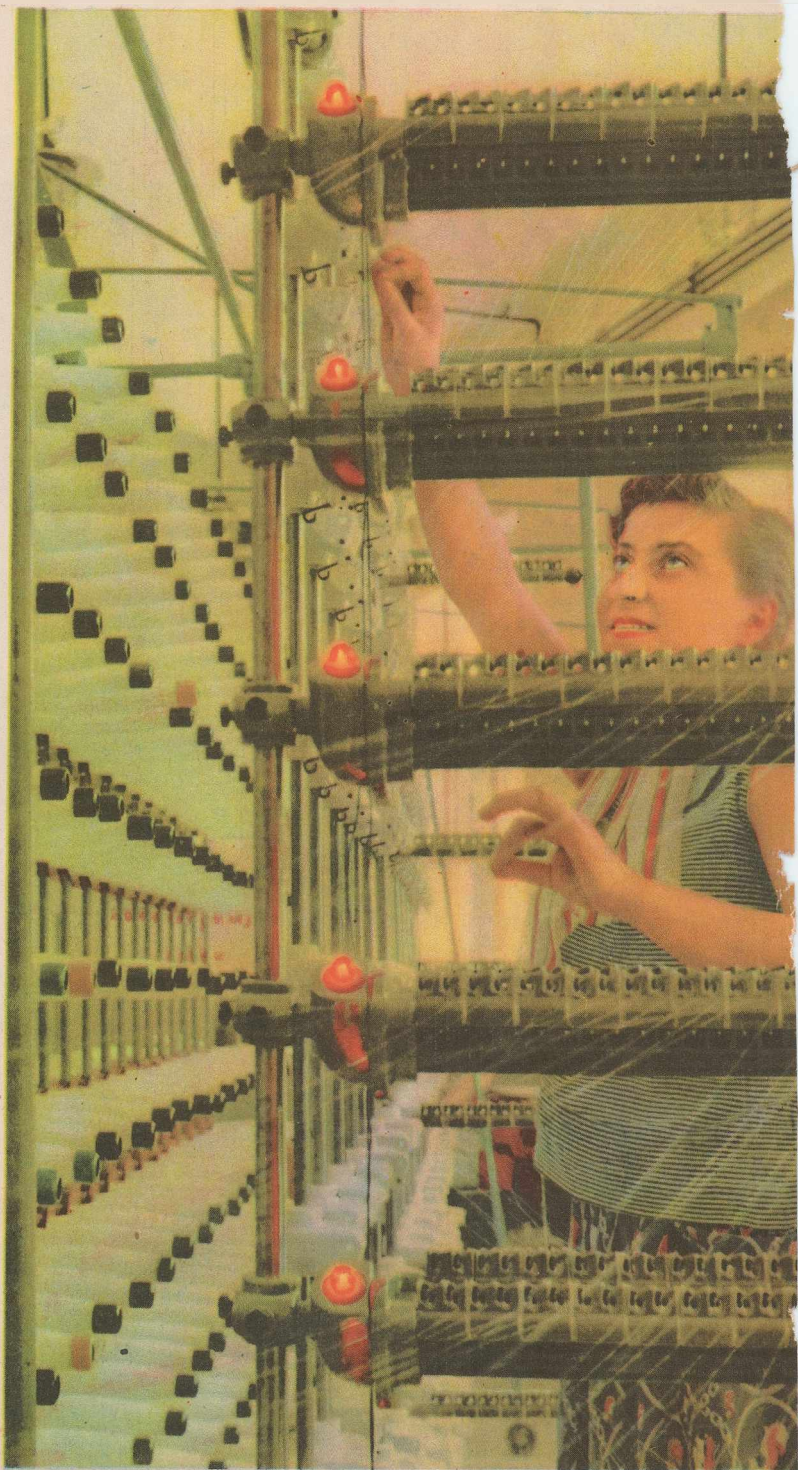
MARCA FABRICII

Fotoreportaj de Andrei BART (text) și A. MIHAILOPOL (fotografii)

Există în Raportul C. C. al P. M. R., prezentat de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la cel de-al III-lea Congres al partidului, care sugerează noțiuni ca: frumusețe, grație, poezie. Se arată, de asemenea, în Raport că se vor îmbunătăți în continuare calitatea și sortimentul produselor industriei ușoare; că se va îmbogăți sortimentul cu tricotate din fire subțiri din bumbac și lînă, din fire și fire tetice cu noi modele; ... că producția de tricotate din bumbac, lînă și fire tetice va crește pînă în 1965 de peste 2,3 ori.

Pentru a realiza aceste sarcini, mii de muncitori și zeci de întreprinderi din sectorul industriei ușoare își vor spori și mai mult eforturile. Aceste întreprinderi se află și fabrica „Tricotajul roșu“. Această fabrică este distinsă și pînă acum; și nu numai pentru că elaborează modele de tricotate pentru întreaga industrie de tricotate, nu numai pentru că produce tricotate din lînă și relon, ci, mai ales, pentru că prin strădanul colectivului de aici marca fabricii tinde să devină un adevărat titlu de — chezășie a frumuseții și trăinicieii produselor respective.

Fabrica a fost înzestrată cu utilaj perfecționat cum este și mașina care semnalizează — prin aprinderea unor becuri roșii — firulul. Fruntașa Paraschiva Mateescu leagă cu repeziune firulul.

Acolo unde se confecționează frumoasele tricotate de lână fină. La o modernă mașină de tricotat, tricotătoarea Elena Nedelcu și depănătoarea Ioana Pop.

ul
te
ă,
ul
ri
n-
se
d.
ri
-a
șii
n-
ore

tă
ea

În laboratorul de creație a noilor modele.

BUMBAC, LÎNĂ SAU RELON?

Mașinile ce tricotează bumbac, lînă și relon (marca Săvinești) conviețuiesc în mod pașnic, deși în materie de eleganță și rezistență balanța înclină tot mai mult în favoarea relonului. Viitoarea bluză, rochie, jachetă, mănuașă ori furou își dezvăluie grația încă de pe valțurile noilor mașini de tricotate cu care a fost utilată recent fabrica, mașini ce pot executa o multitudine de modele.

Pe unii dintre muncitori i-am văzut purtînd la lucru niște sclipitoare cămași albe de nylon. I-am întrebat: „Faceți reclamă produselor fabricii?” Iar ei au răspuns: „Experimentăm un nou tip de cămașă și, mai ales, întărirea de la guler și mânșete, a cărei formulă este în curs de cercetare...”

FRUMUSEȚE PESTE PLAN...

Colectivul fabricii „Tricotajul roșu” lucrează din plin, cu întreaga sa capacitate de producție; în anii 1959-1960 planul de producție a fost aproape dublat, dublarea avînd la bază înzestrarea fabricii cu mașini tot mai perfecționate, înalta calificare a muncitorilor, creșterea necontenită a productivității muncii. Dintre mașinile cele mai moderne aduse în fabrică amintim noile mașini de cusut care execută o gamă complexă de operațiuni, introduse în secția de confecții, ca și noile mașini cu productivitate înaltă, din sectorul de bază, deservite de fruntași ca Victoria Păun, Chiriachița Pavel, Catinca Cucerzan, Petre Popescu sau Marin Voiculescu.

Ecuatia: calitate = frumusețe + trăinicie a fost însușită în unanimitate mai ales în unitatea de tricotate de lînă (conducător ing. Mihail Chiose), ale cărei produse nu sînt prea departe de adevărate lucrări de artă (frunțase în producție: Floarea Georgescu, Aneta Cercel, Florica Ciuberea, Maria Ilieș ș. a.).

Deci, fabrica „Tricotajul roșu” produce mult și bun, livrînd pieței... frumusețe peste plan.

...ȘI FRUMUSEȚE ÎN ...SERTAR

Și totuși cumpărătorii nu primesc tot ce ar putea primi, deoarece o apreciabilă cantitate de frumusețe vestimentară zace nevalorificată în sertarele sectorului de creație al fabricii (ceea ce are consecințe asupra întregului sector de tricotate din țară).

Să ne explicăm: sectorul de creație, încadrat cu elemente de calificare superioară (ing. Aritina Ionescu, Constanța Ipetievici, Ecaterina Petrescu, Natalia Velovici ș. a.) lansează anual 200-240 de modele noi. Numai pentru expozițiile interne sectorul a elaborat în 1959 cam 300 de modele. Însă datorită lipsei de interes a unor merceologi din unele organizații comerciale, care ezită să consulte în mod eficient masa de cumpărători, multe din aceste modele rămîn doar piese de admirat în expoziții. E necesar deci ca aceste greutateți să fie înlăturate din calea elanului creator al muncitorilor și tehnicienilor de la „Tricotajul roșu”, ale căror mîini de aur făuresc veșminte frumoase pentru cei ce muncesc.

Sub reflectoare: DARCLÉE

de Sanda FAUR-DIMA

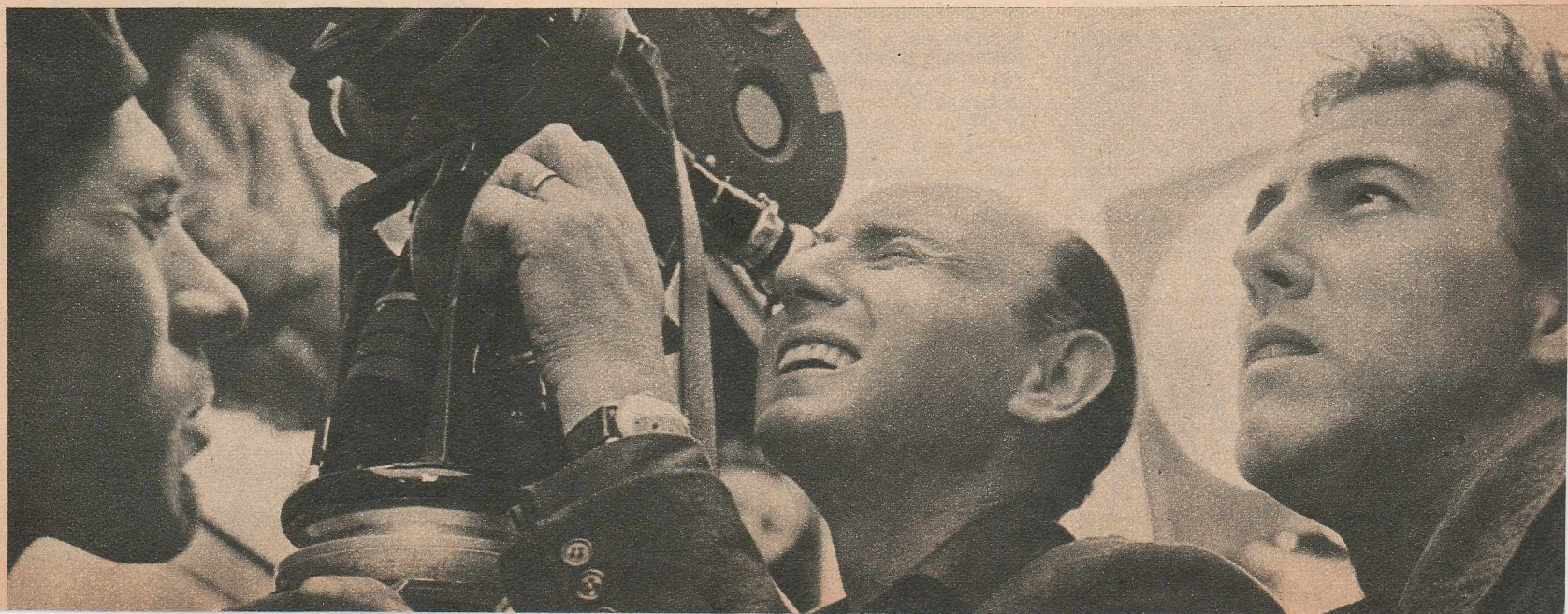
Fotografii de A. MIHALOPOLO

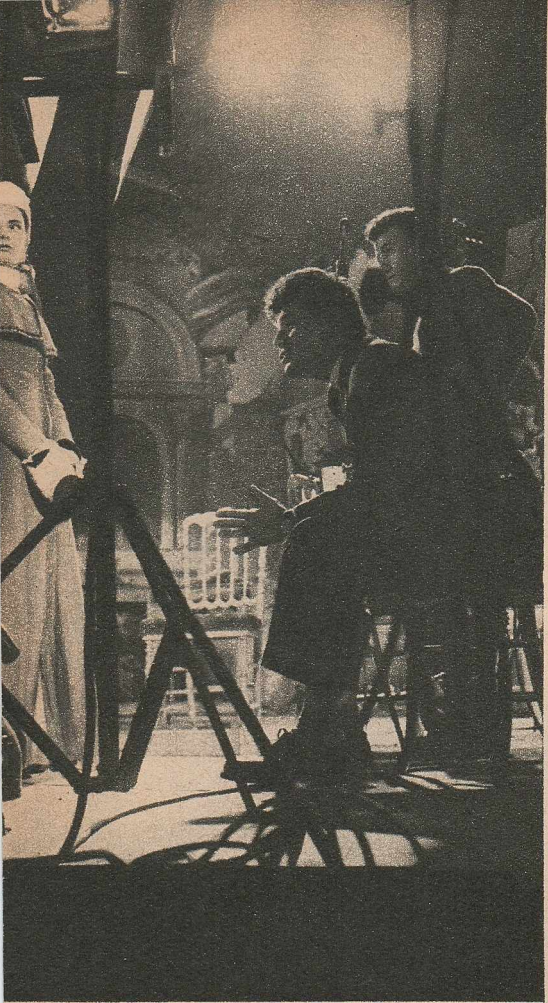
Gonea, deunăzi, pe lângă „Cina“, un omnibus cu cai și-și făceau promenada câțiva domni monoclați sprijinind galant de brațul lor cuconițe cu talie de viespe și pălării invadate de penajul unor struți africani. În gara Obor — travestită pentru necesități de moment în... gara Milano — trăsese două vagoane cu Compania lirică a lui Giraltoni, iar în fața Casei Scinteii se desfășura un feeric carnaval italian tip 1899. Bucureștenii priveau amuzați și — ca urmare a câtorva alte „experiențe“ similare — fără surprindere acest sfârșit de veac 19 revărsat printre schelele lui 1960. Ba mai dădeau binevoitori și cite o mână de ajutor electricienilor, să-și monteze reflectoarele. Înainte de a apărea pe ecrane, filmul devenise al lor: urmăreau filmările nocturne, ici, lângă casa lor, dincolo, pe Calea Victoriei, sau mai încolo, la „Carul cu bere“; și interesul pentru pitorescul spectaculos al turnării se topea, încetul cu încetul, în dorința ca filmul — filmul lor! — să iasă bine.

Darclée pe ecrane! O glorie a artei muzicale românești, o carieră uimitoare, o viață zbuciumată! Toate acestea povestite într-un film color, în care iubitorii de operă vor putea asculta arii din Tosca, Faust, Aida, Othello, Cavaleria Rusticană, Tannhäuser, în care îi vor putea vedea pe Verdi și Gounod, pe Puccini și Leoncavallo, pe Gheorghe Ștefănescu și pe Nottara. Un film care ne va purta, împreună cu Darclée, pe marile scene ale lumii — la Scala din Milano și la Opera Mare din Paris, la Teatrul Costanzi din Roma — și ne va opri, cu pietate, pe scena Teatrului Național din București. Căci în tot lungul strălucitului ei drum artistic, Haricleea Hartulari-Darclée n-a uitat nici o clipă că e româncă și marea amărăciune a vieții ei a fost aceea că a trebuit să cînte în țara ei doar venind în turneu: în „micul Paris al Orientului“ nu a existat pînă în 1922 o operă

O ultimă și dureroasă revedere între Darclée (Silvia Popovici) și Giraltoni (Avram Cristea). →

Operatorul Andrei Feher în acțiune, asistat de secundul său, Gheorghe Cristea. ↓

Sub ochiul sever al aparatelor de filmat și al regizorului Mihai Iacob, Darclée pășește pe scena pustie a Operei Mari din Paris...

romină! Filmul realizează astfel și un act patriotic evocând lupta oamenilor de cultură progresiști pentru o operă romină, o dată cu figura unei mari artiste a noastre, care și-a dăruit viața artei...

★

Despre Darclée s-au scris odinioară multe, și mai mult sau mai puțin adevărate, învăluindu-i-se biografia în fals-strălucitorul văl al senzaționalului. Când au pornit să reconstituie — pentru ecran — datele acestei neobișnute existențe, scenariștii Const. Cîrjan și I. Hristea au dezghiocat din anecdotică dubioasă semnificativul și esențialul, folosind documentele vremii și relatările fiului mării cîntărețe, compozitorul Ion Hartulari-Darclée. Și iată că scenariul anunță nu o biografie relatată cu minuțiozitate de istorician și cu atât mai puțin un film încărcat de senzațional, ci o povestire cinematografică vie, ce caută sensurile unei vieți și ale unui caracter, ce subliniază marile momente ale unei cariere artistice și aduce cu delicatețe pe ecran amănunte asupra unei vieți personale frământate, neîmplinite.

Aparatul de filmat urmărește viața Haricleei Darclée de-a lungul a 35 de ani, îi surprinde debutul pe scena Operei Mari din Paris, în rolul Margaretei din Faust (avea pe atunci 26 de ani) și ne-o arată, bătrinică modestă și girbovă, aclamată — împreună cu Gheorghe Ștefănescu — în mult așteptata zi a înființării Operei Romine. Iar pe întinsul acestor decenii pelicula fixează neuitabile momente pe care vocea Haricleei Darclée — vocea aceasta uluitoare, care cînta cu aceeași ușurință rolul Violetei și al lui Carmen — le-a înscris în istoria operei mondiale: Darclée a cîntat pentru prima oară operă rusă în Europa occidentală („Ivan Susanin” la Nisa), l-a făcut cunoscut pe Wagner în Italia (Elisabeta din „Tannhäuser”), a fost aleasă de Puccini pentru premiera mondială a „Toscăi”; a cîntat, sub însăși bagheta lui Verdi, oratoriul „Stabat Mater” și a interpretat operă romină („Enoch Arden” de Al. Catargiu) atunci cînd aceasta abia făcea primii pași. Darclée-marea cîntăreță va apărea sub ochii noștri în întreaga ei strălucire. O vom cunoaște însă și pe Darclée-omul, femeia sensibilă dar de o tenacitate uimitoare, care și-a început studiile muzi-

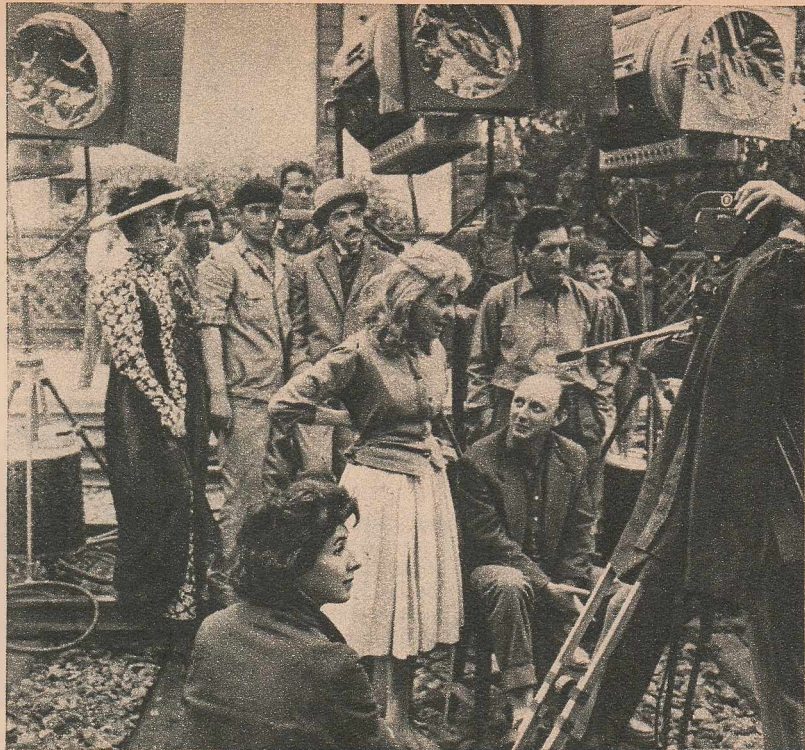
cale la vîrsta cînd era soție și mamă, care a înfruntat la Paris mizeria și lipsurile pentru a-și putea croi drumul în artă. Ovațiile nesfîrșite ce-i acopereau ieșirea din scenă au împlinit cu greu golul lăsat de o căsnicie ratată, de un soț ușuratic și cartofor și apoi de sfișietoarea despărțire de cîntărețul Giraltoni, omul pe care l-a iubit atât de mult dar lîngă care nu a putut rămîne. „Nu-mi dau seama dacă trebuie să fii invidiată sau compătimită” — spune Darclée într-un moment de amărăciune. Și aceste puține cuvinte spun, poate, totul despre drama vieții ei.

★

Nu e greu de presupus ce înseamnă realizarea unui astfel de film. Gîndiți-vă numai ce muncă migăloasă a trebuit să depună cunoscutul machior sovietic Smirnov, împreună cu Aurelia Ion, ca să-i transforme pe Costache Antoniu în Gounod, pe Marcel Anghelescu în Leoncavallo (devotatul și veșnic îndrăgostitul de Darclée), pe Geo Barton în Puccini, pe Constantin Țăpîrdea în Verdi sau pe Toma Dimitriu în Gh. Ștefănescu. Sau cît studiu istoric și arhitectonic au trebuit să desfășoare scenograful N. Teodoru și F. Dimitriu ca să reconstituie întocmai cele șase rînduri de loji ale Scalei din Milano sau interiorul Teatrului nostru Național, să redea specificul străzilor pariziene sau ale Bucureștiului de acum jumătate de veac. Gîndiți-vă că cele trei creatoare de costume, Irène Bratu, Hortensia Georgescu și Edith Grossu, au trebuit „să îmbrace” în haine de epocă sute de figuranți și să creeze Haricleei costume pentru... 35 de ani. Ca să nu mai vorbim că unele dintre personaje au avut doi interpreți: unul vizual și altul sonor — ca să spunem așa.

O treabă într-adevăr cît se poate de serioasă. Cu atât mai mult e lăudabilă inițiativa Studioului „București”, care a încredințat filmul unui foarte tînăr regizor, Mihai Iacob, unul din cei doi realizatori ai filmului „Dincolo de brazi”. La rîndul său, și acesta a mers pe linia cutezanței și încrederii luîndu-și drept colaboratori, pentru interpretarea rolurilor principale, tineri colegi de generație, unii aflați la prima apariție pe ecran.

Cine va fi, deci, Darclée? Cei care au privit, pe străzile bucureștene, filmările, au putut vedea, urmărită sever de ochiul aparatului și de razele necruțătoare ale reflectoarelor, o tînără cu părul auriu, cu un zîmbet plin de grație și ochii mari, profunzi, sub o frunte boltită. Ofelia din „Hamlet”-ul Naționalului craiovean, Ioana din „Surorile Boga” sau Maria din filmul „Furtuna”! — ar fi putut exclama un obișnuit al sălilor de teatru și cinematograful. Într-adevăr, ea a fost pe rînd toate aceste eroine. În identitatea ei cotidiană însă e tînăra actriță Silvia Popovici. Pentru puținătatea anilor ei de experiență actoricească, rolul Darclée este, într-adevăr, o foarte grea misiune; pentru talentul și sensibilitatea ei — dovedite cu fiecare realizare artistică a sa — ea și-a pus pasiunea cu care își lucrează rolul, dificultățile acestea nu sînt de netrecut. În film, Silvia Popovici trebuie nu numai să trăiască zbuciumata viață a Haricleei, dar să și devină cîntăreță de operă, să cunoască la perfecție toate ariile pe care aceasta le cîntă. Și iată că aici a intervenit acel „alter ego” muzical și invizibil al lui Darclée, artista emerită Arta Florescu. Ea reînvie, pentru ecran, vocea Haricleei și tot ea împreună cu regizorul Jean Rînzescu (realizatorul tuturor scenelor de operă) au făcut cu Silvia Popovici adevărate studii de specialitate. Spectatorul din sală va fi greu de

Echipa filmului „Darclée”, la lucru.

convins că aria Toscăi sau a Violetei, auzite în timpul rulării filmului, nu sînt cîntate de artista care apare pe ecran, ci sînt rodul unei colaborări între o actriță și o cîntăreță — atât de desăvîrșit a fost lucrat și izbutit sincronul. Ceea ce a și fost, firește, în intenția realizatorilor filmului.

În celelalte roluri? Pentru Giraltoni și-au reunit forțele baritonul Octav Enigărescu și un talentat actor timișorean, Avram Cristea, ce anunță o prețioasă prezență artistică pentru filmul românesc (actorului i s-a și încredințat, de altfel, unul din rolurile principale din comedia „Nu vreau să mă însor”). Eugenia Popovici în rolul credincioasei Tinca; Victor Rebengiuc în cel al soțului Haricleei — Iorgu; o serie dintre cîntăreții noștri de frunte — Nicolae Herlea, Valentin Teodorian, Cornel Stavru, Cornel Fînațeanu — și de actori din teatrele noastre dramatice, în alte roluri. Iar pe lîngă toți aceștia, la realizarea filmului mai contribuie și un operator sîrguincios și cu experiență: Andrei Feher.

Sîntem, prin urmare, îndrituiți să așteptăm cu încredere filmul. Cu încredere și nerăbdare.

Așa va arăta pe ecran Darclée — Silvia Popovici interpretînd rolul Elisabetei din „Tannhäuser”.

SINGUR ÎN COSMOS

— povestire științifico-fantastică —

de A. KOLPAKOV

(Urmare din numărul trecut)

La tribună se urcă președintele Consiliului. El ridică mâinile pentru a face liniște și, imediat ce rumoarea surdă ce domnise pînă atunci luă sfîrșit, făcu un semn. În același timp cu sunetul sec ce marca intrarea în funcțiune a mașinii lingvistice universale, care traducea cuvintele lui simultan în toate limbile cunoscute relativistilor, pe peretele din stînga sălii se lumină un uriaș ecran concav de televizor, pe care putea fi văzută întreaga rețea de zboruri interplanetare.

— Prieteni și frați — încep cu voce clară președintele — în luna august vom lansa în Univers „Pallada”, cea mai nouă aeronavă aparținînd tipului „K-3-7-9-PN¹⁾”. Scopul zborului va fi cercetarea sistemului solar Alfa Eridan. Oricît de ciudat pare, nici un astronaut din milenii anterioare n-a vizitat încă această lume... Și tocmai de aceea Consiliul Muncitorilor de pe Pămînt a hotărît să lichideze această lipsă. Scopul călătoriei este unul foarte concret. „Pallada” nu pleacă în Cosmos nici pentru a satisface dorința de afirmare a unor amatori de fapte eroice, nici de dragul de a înfige pe harta Galaxiei un nou steguleț cu inscripția „Steaua a fost explorată”. Datele indirecte ale astronomiei vorbesc de existența, în această regiune, a unei zone bogate în viață. Dar cucerirea Cosmosului a costat mult omenirea. Dumneavoastră știți tot atît de bine ca și mine că granitul cel mai scump și mai rezistent din imensa piramidă pe care o constituie cunoștințele actuale ale omenirii este rezultatul eroice activități a rătăcitorilor prin Cosmos. Cu prețul plecării din viața generației respective, cu prețul însuși al vieții a mii de astronauți dispăruți în timp ce brăzdau oceanul imens de sori de pe suprafața celei de-a treia spirale a Galaxiei, omenirea a obținut cunoștințe extrem de prețioase cu privire la însușirile materiei, cu privire la problema transformării unui cîmp unic sau cu privire la aceea a posibilității găsirii unor noi surse de energie. Rezultatele științifice ale fiecărei expediții intersiderale, care aducea pe Pămînt informații asupra căilor de dezvoltare a cunoașterii altor societăți de ființe raționale, costă mii de ani de cercetări științifice pămîntene!

Tocmai de aceea oamenii celui de-al optulea mileniu cer Rătăcitorilor să completeze un loc vacant în imensul atlas al cunoștințelor lor. Și, în același timp, un loc vacant în echipajul noii expediții. Cine vrea să fie al doilea pilot pe „Pallada”?

În sală domnea o liniște profundă. Pe cît se vedea, relativității nu se pribeau. Într-adevăr, nu e de loc simplu să cobori din nou pe Rîul Timpului, pentru a aborda din nou malul unei epoci și mai îndepărtate în viitor! Asta însemna să te rupi din nou, complet, de viață, să-ți părăsești familie, prieteni de care te-ai legat... „Eu n-aș mai putea! Îmi voi sfîrși zilele în Orașul Veșniciei — spuse Ibanes, timonierul astronavei din anul 2160, surprinzînd privirea lui Russov. Și continuă: sînteți de acord cu mine?...”

Russov se uită la el cu o privire pierdută și se ridică în picioare. În acest timp, tinerii, care înainte ascultau cu mare atenție cuvintele președintelui, se ridicaseră și ei și, întrerupîndu-l pe bătrîn, îl înconjurară. Era clar că toți se ofereau. Dar, privindu-i fugitiv, președintele făcu un semn negativ din cap. După părerea lui, nici unul dintre acești tineri entuziaști nu putea pretinde să i se încredințeze greaua misiune, deoarece în afară de tinerețea lor și de cunoștințele căpătate în școala elementară de astronavigație nu aveau nimic.

¹⁾ Aeronava clasei „sapte de nouă după zero” (0.999999).

Bătrînii relativști continuau să discute liniștit, iar oamenii celui de-al optulea mileniu priveau spre ei zîmbind plini de bunăvoință și înțelegere.

La drept vorbind, Consiliul n-a insistat niciodată ca relativității să mai participe la noi expediții, socotindu-se că ei și-au îndeplinit cu prisosință datoria lor față de omenire. Și nu se impunea prin nimic necesitatea folosirii lor, Consiliul neducînd cîtuși de puțin lipsă de entuziaști gata să se avînte în studiul problemelor dificile ale sectorului intersideral.

Chemarea președintelui Consiliului continua să rămînă suspendată în aer, tulburînd inimile bătrînilor și încercațiilor astronauți.

Făcîndu-și loc prin mulțimea de tineri înfierbîntați, Russov se apropie de președinte și spuse:

— Sînt gata să ocup locul vacant din echipajul „Palladei”.

Rostise aceste cuvinte calm. Ulterior nici el singur n-a putut explica în ce fel a ajuns să facă aceasta. Își amintea numai de faptul că apelul lansat de președinte îi inundase întreaga ființă, că dorința de a zbura îl cîntărea pe de-a-ntregul. Se dezmetică cînd președintele îi spuse:

— Rămii cu noi, Ivan Russov. Tu ai călătorit destul în viața ta! Omenirea ține minte și azi pribegiile tale. Nimeni nu i-a uitat pe astronauții de pe „Tiolkovski” și faimoasa expediție a Consiliului de muncă georăsăritean!...

Russov se împotrivi cu un clătinat energetic al capului și-și reafirmă hotărîrea:

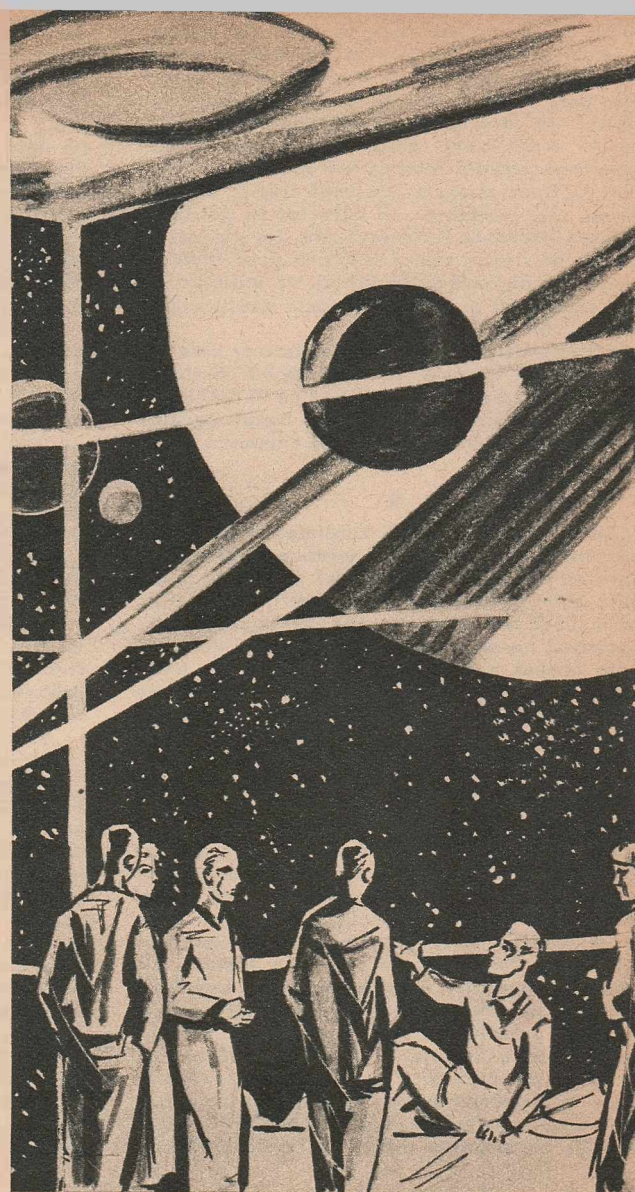
— Sînt gata să zbor pe „Pallada”!

— Bine! — răspunse președintele, după ce se consultă pe șoptite cu ceilalți membri ai Consiliului. Miine vei face cunoștință cu echipajul „Palladei”. Astronauții își fac de pe acum pregătirile premergătoare startului, pe satelitul cu o rotație de 24 de ore. Te vei alătura lor...

★

...Fără a lăsa în spatele ei urma de lumină orbitoare caracteristică rachetelor fotonice din milenii trecute, „Pallada” își sporea totuși neconștient viteza, parcurgînd în fiecare minut o distanță de 18 milioane kilometri. Era prima navă cosmică ce se mișca cu ajutorul forței reactive ce ia naștere prin eliminarea radiocuantilor invizibili de înaltă frecvență. E adevărat că astronava cuantică își lua viteza mult mai încet decît rachetele fotonomezonice, radiocuantii fiind de cîteva ori mai ușori decît fotonii și mezonii; în schimb, nu mai exista riscul transformării în cenușă a reflectorului parabolic. Și pînă acum cea mai complicată problemă a rachetelor fotonice fusese tocmai atenuarea razei luminoase fierbinți care cădea pe suprafața paraboloidului. Zecile de milioane de kilowați risipiți pentru alimentarea sistemului de răcire, ecranele magnetice de mare capacitate — ceea ce însemna alte și alte milioane de kilowați — menite să frîneze puterea distrugătoare a radiațiilor, perdelele de neutroni, operațiunile extrem de precise în ce privește sincronizarea lor, reinnoirea structurilor atomice a paraboloidelor — toate acestea fuseseră acum depășite.

...Plutea din nou pe apele nemărginite ale oceanului spațiu-timp. Flăcările albastrii ale stelelor care se îndepărtau clipeau prietenoase pe ecranele laterale și o melodie plăcută, care venea de la aparatele de control ale relelor electronice, parcă spunea: „Fii liniștit! Noi stăm de veghe, fiu al Rațiunii!...” Susurul

abia perceptibil al generatorilor cuantici amintea de cele zece miliarde kilowați-energie de dezagregare interioară, care se transformau în fiecare minut într-o rază reactivă a radiocuantilor. Ceasornicele relativistilor, sincronizate cu contorul vitezei astrale, scoteau în fiecare oră cîte un sunet subtil, care parcă se mira el însuși de faptul că în aceste 60 de minute pe Pămînt trecuseră 420 de zile!...

Astronava își termină perioada de frînare lăsînd în urma sa aproape 22 de parseci²⁾. Spațiul din jurul „Palladei” parcă „se îndoia” istovit sub acțiunea masei echivalente³⁾ enorme care dă naștere unui cîmp de atracție cu o intensitate mult mai mare decît forța de atracție a Pămîntului. Viața echipajului decurgea normal, datorită mecanismelor de reglare. Sistemul perfecționat al automatelor electronice conducea cu o exactitate ireproșabilă nava în direcția stabilită. Echipajul, din care făcea parte și Russov, petrecea timpul în mod plăcut, muncind, odihnindu-se și amuzîndu-se de parcă n-ar fi părăsit Pămîntul. Exact la ora șase „dimineața”, cînd răsuna un gong melodios, femeii și bărbații veseli se adunau în Pavilionul Igieniei. Gimnastica, făcută în acompaniamentul unei muzici optimiste, băile de înviorare și o masă consistentă — iată cu ce-și începeau ei ziua de muncă. Timonierii și mecanicii, inginerii și piloții controlau apoi aparatele și mecanismele de care răspundeau. Astronomul verifica cu multă răbdare coordonatele Alfei Eridan, al cărei disc verde se aprindea din ce în ce mai puternic pe ecrane. Matematicianul și cele două ajutoare ale sale verificau de sute de ori programul itinerariului și comenzile roboților de intervenție în caz de avarie pentru a fi pregătiți în orice moment s-ar petrece ceva neprevăzut. Pilotul principal, Varen, un atlet blond, bronzat, îmbrăcat într-o tunică ușoară, fredonînd ușor,

²⁾ Parsec — unitate de măsurat distanțele în astronomie egală cu 206.265 unități astronomice, cam 30.8.10¹² km.

³⁾ Masa echivalentă — masa care apare prin degajarea energiei în urma frînării stelei zburătoare, conform legii interdependenței dintre masă și energie (E = mc²), descoperită de Einstein.

studia atent curbele care puteau da naștere la greșeli, pentru a aduce îmbunătățiri autوماتului. Savanții specialiști în domenii noi de știință, prea puțin cunoscute lui Russov, lucrau în salonul de informare, pregătindu-se să cerceze o nouă lume. Russov, cu dârzenia ce-l caracteriza, studia tehnica astronavigației celui de-al optulea mileniu. Desenul ciudat, nu totdeauna clar pentru el, al curbelor pe gradații, îl puneau câteodată în încurcătură. Iar giganticul tabloul de distribuție i se părea prea încărcat cu aparate de bază și de dublaj, cu indicatoare, cu ecrane mari și mici, cu becuri strălucind în diferite culori.

Întrucât toți se străduiau să-l ajute pe bătrînul Rătăcitor în Cosmos, iar dorința lui fierbinte de a se descurca în noua tehnică îl imboldea să n-aiibă o clipită de astimpăr, făcură ca pînă spre sfîrșitul zborului Russov să cunoască multe lucruri noi.

★

„Serile”, după o masă consistentă și odihna prescrisă, astronautii se adunau într-o sală mare și rotundă, unde gaseai tot ce-ți poate pofți inima pentru a-ți oferi bucuria de a trăi: un bazin de marmură cu o apă curată ca lacrima, o grădină nu prea mare, care amintea de vegetația bogată a zonelor subtropicale; un teren sportiv; diferite jocuri distractive; instrumente muzicale de tot soiul sau aparate cu înregistrări sonore și vizuale etc. Aproape în fiecare zi astronautii organizau spectacole artistice de amatori la care își dădeau concursul toți, arătîndu-și fiecare talentele și calitățile artistice: declamau din versurile poezilor antici și contemporani, citeau și interpretau fragmente literare dramatice sau în proză, cîntau, prezentau scenete sau scheciuri scrise de unii dintre ei înșiși. De un mare succes se bucurau concertele date de mecanicul Jont și telefotografa Svetlana Sergheeva. Primul lor concert, în special, i-a rămas de neuitat. Începînd primele acorduri, Jont făcu să răsune o muzică melodioasă și puternică, ca izvorită dintr-o armonică a sferelor cerești. Peste aceasta se suprapuse vocea neobișnuit de puternică a Svetlanei, contopindu-se în asemenea măsură cu acompaniamentul, încît Russov nu mai fu în stare să le deosebească. Melodia ba se auzea mai slab, ba devenea mai

puternică, asemenea filfuitului aripilor unei păsări rănite. Totuși nu era nimic distonant în aceasta. Și de acest lucru își dădu și mai bine seama cînd, melodia sfîrșindu-se, telefotografa și mecanicul se luară de mîna și dansară în dans impetuos. Totul se sfîrși într-un ropot de aplauze prietenești. Cei doi tineri se opriră surprinși, roșind de bucurie. Tot atît de surprins, Russov înțelese în clipa aceea că oamenii celui de-al optulea mileniu, cu toată complexitatea vieții lor și a naturii lor sufletești, sînt totuși oameni simpli și fără pretenții, asemenea vîntului din stepele patriei lui.

A doua zi Russov o privi mai atent pe Svetlana, copleșit de impresiile din ajun. Era o fată veselă și plină de viață. Fredonînd cîntece diferite, ea își regla în același timp, cu multă îndemînare, telefotoaparatură, care semăna cu un tun de pe vremuri. Degetele ei, delicate dar pline de vigoare, atingeau fără greș pîrghiile, făcînd ca toate să freamăte în mîinile ei. Era înaltă, bine făcută. Părul ei era blond, iar ochii albaștri și plini de vioiciune.

Cîteva zile încercase Russov să se apropie de ea, dar de fiecare dată se oprise nehotărît. Nu se putea împăca de loc cu gîndul că ea e „mai tînără și mai deșteaptă” decît el cu șase milenii. Dar în cele din urmă hotărî că, totuși, trebuie să se apropie de Sergheeva. O privire prietenească și zîmbetul atent al fetei l-au încurajat; iar într-o zi i-a adresat cuvîntul:

„Sînteți prima dată în spațiul intersideral?” — o întrebă el, numai pentru a intra în vorbă. „Da, pentru prima dată — răspuse zîbind Svetlana. Spuneți-mi tu... În lumea noastră, aceasta nu constituie o abatere de la regulile de bună-cuviință”. „Și pe dumneavoastră... scuzați-mă, pe tine, nu te frămîntă perspectiva înapoierii pe Pămînt... în altă epocă, pierderea rudelor și a prietenilor? Că, doar, pînă cînd ne vom înapoia, în istoria Pămîntului se va scurge un veac și jumătate!” Svetlana rămase un moment pe gînduri, apoi răspuse: „Cred că voi mai găsi în viață pe sora mea cea mică; în clipa plecării noastre ea avea șase ani și în epoca noastră 150-160 ani este o vîrstă medie a vieții...” „Nu vă temeți de singurătate în acest viitor?” „Nu, căci nu voi fi singură... Cu atît mai mult cu cît într-un secol și jumătate oamenii aproape că nu-și vor schimba limba,

obiceiurile și concepțiile... Doar nu e vorba de cinci milenii, ca în cazul tău...” „Interesant! Și cîți ani ai, mă rog?” „Douăzeci și nouă”. „Uimitor! După aspect nu ți se pot da decît optsprezece...” „Aceasta se explică prin organizarea armonioasă și rațională a vieții... Controlul Obștesc al Sănătății, și asta e tot” — spuse fata, începînd să ridă. Dar imediat redeveni serioasă și întrebă: „De ce erai așa de posomorît la începutul călătoriei? Regretai despărțirea de Pămînt?” „Nu... Ca să-ți spun sincer, află că mi se făcuse dor de niște oameni din cel de-al treilea mileniu...”

Fata lumii noi se uită la el cu atenție, puțin mirată, dar liniștită și prietenoasă, fără nici o urmă de timiditate și afectare. Varen, trecînd pe lângă ei, zîmbi cu bucurie, văzînd fața înviorată a lui Russov, a acestui om al trecutului, pe care el începuse să-l iubească.

Russov, continuînd să zîmbească, ascultă cuvintele clare, exprimate într-o limbă puțin înțeleasă pentru el, fapt care-l făcea să prindă greu sensul unor fraze. Dacă ar fi putut să pătrundă în viața sufletească a Svetlanei, ar fi aflat că și fata se gîndea neconcentrat la el. Ea și-l imagina pe Astronautul Sumbro complet diferit de contemporanii ei: îi apărea mai curajos, mai independent, nerăsfățat de tehnica înaintată a mileniului al 8-lea, mai dîrz, fără pretenții, răbdător. Doar el vine din acea epocă eroică, plină de frămîntări, cînd în lupta tendințelor contradictorii s-a ridicat domnia luminoasă a comunismului, s-au pus bazele Frăției Oamenilor Muncii din Lumea Întregă. El însuși i s-a părut tăiat dintr-o bucată de granit, atrăgător chiar prin slăbiciunile sale.

...Și iată că într-una din ultimele „zile” de frînare a „Palladei” fata se apropie pe neașteptate de Russov și, privindu-l cu ochii ei albaștri și clari, i se adresă:

— Vrei să devii prietenul meu, Astronautule Sumbro... acolo... pe Pămînt, cînd ne vom întoarce în Orașul Vesniciei?...

Russov, nelîndu-și ochii de la ea, își trădă prin priviri bucuria ce-l cuprinsese.

În loc de răspuns, el sărută degetele mîinii pe care fata i-o întindea prietenește.

(Continuare în numărul viitor)

În romînește de M. SAFIR

TINERI ARTIȘTI AI TEATRULUI „VAHTANGOV”

— Prezentări de Maria KISELEVA —

IURI IAKOVLEV

Nu o dată am auzit, după ce filmul „Idiotul” a rulat pe ecranele bucureștene, întrebarea: „Ce o fi făcînd acum kneazul Mișkin?... Dar Nastasia Filippovna?” Cei doi tineri actori sovietici — Iuri Iakovlev și Iulia Borisova — coborîseră de pe plîza cinematografului în inimile spectatorilor, cucerindu-le definitiv prin căldura și sinceritatea jocului lor. Și iată că, acum, spectatorii romîni i-au putut vedea, ca să spunem așa, aievea, în cea de-a doua și poate cea mai importantă activitate artistică a lor: cea de actori de teatru. Turneul Teatrului „Vahtangov” i-a adus pe Borisova și Iakovlev în mijlocul publicului bucureștean, făcîndu-i cunosțință personală cu ei.

Îmi amintesc că odată Iakovlev mi-a mărturisit preferințele lui artistice cam în aceste cuvinte: „Cinematografia este un lucru mare, mi-e dragă și am simțim pentru complexul ei limbaj artistic; dar inima și sufletul meu aparțin teatrului. Posibilitatea de a-ți juca rolul de la început pînă la sfîrșit într-o seară, senzația prezenței spectatorilor, legătura vie, vibrantă, cu sala nu pot fi înlocuite cu nimic. Ele îmi dau sentimentul fericității depline”.

Omul din stal simte această totală dăruire artistică a lui Iakovlev. În cei 8 ani de cînd a absolvit Institutul de teatru „Solukin” și a devenit actor al „Vahtangov”-ului, Iuri Iakovlev și-a înfîlțit spectatorii moscoviți de sute de ori, oferindu-le mereu surpriza unei ființe noi, cu caracte-

Iuri Iakovlev în rolul lui Andrei Pciolka din piesa „Bucătăreasa”.

identitatea sa civilă: un tînăr vesel, cu figură luminoasă și ochi limpezi ca de copil, plin de dragoste pentru viață, pentru frumusețile naturii, și a cărui pasiune extraprofesională o constituie volanul mașinii sale. Poate că rolul lui Andrei Pciolka, inimosul flăcău sovietic, un pic visător, un pic șugubăț, combatner de nădejde (din „Bucătăreasa” de Anatolii Sofronov), este cel mai apropiat temperamentului lui Iuri. Și totuși el nu a fost mai puțin convingător în rolurile create în filmele „O vară neobișnuită”, „Idiotul” sau „În întîmpinarea zorilor”.

Iuri Iakovlev a făcut abia primii pași în artă. Dar l-a făcut cu nădejde. Viitorul lui actoricesc se anunță de aceea plin de făgăduințe.

„STELUȚA MOSCOVEI”

Cine i-a spus pentru prima oară „Steluța Moscovei”, nu mai știe nimeni. Dar de atunci toată lumea o numește astfel pe Iulia Borisova. Să nu legați însă cumva acest apelativ tandru de ideea „vedetei”, a „stelei” lansate cu surle și trîmbițe. Moscoviții i-au spus astfel Iuliei lor pentru zîmbetul șăgalnic și scîpărătorul ei talent, pentru farmecul scenic și sensibilitatea pe care o dovedește cu fiecare nouă creație a ei. Cine a văzut-o pe ecran în rolul frumoasei și nefericitei Nastasia Filippovna nu o poate uita. Dar oare personajele create pe scena

Iulia Borisova — „Steluța Moscovei” — în rolul Pavlinei.

Teatrului „Vahtangov” au fost mai puțin izbutite? Anisia din „Fondul de aur”, Lînsca din „Două surori”, Eponina din „Mizerabili”, Magda din „Complotul condamnaților” sau Iulia din „Doi tineri din Verona”, toate au cucerit simpatia publicului sovietic. Iar cine cunoaște spectacolul cu piesa „Bucătăreasa” de A. Sofronov nu o va uita nici cînd pe tînăra cazacă Pavlina. Chiar de la prima ei apariție în scenă, cînd cortina se trage dezvăluînd cerul albastru și aurul stepei kubane, ochesa cazacă Pavlina farmecă întreaga

sală cu inimitabilul ei accent, specific cazacilor de pe Don. Acrită e o autentică țărancă și vorbește degajat, ca și cum acesta i-ar fi dintotdeauna felul de a rosti cuvintele. Dar e aici o muncă tenace, o mișcătoare culegere, fărîmă cu fărîmă, a intonațiilor, a gesturilor, un studiu îndelungat asupra vieții și graiului cazacilor. Ore în șir a petrecut Iulia Borisova sfînd de vorbă cu o cazacă de pe Don și nu s-a mulțumit pînă cînd aceasta nu a lăudat-o: „Ei da, acum vorbești ca la noi”.

Iulia Borisova își iubește mult teatrul. O poți vedea acolo mai toată ziua, în repetiții, la spectacole. Numai băiețelul ei, Șașa, se pare că nu-i împărtășește dragostea pentru scenă. El nu se duce niciodată la spectacolele ei, se întoarce cu spatele în mod demonstrativ la televizor în data ce de pe ecran răsună vocea ei și refuză să se fotografieze cu ea cînd află că fotografia este destinată unei reviste.

Șașa încă nu știe că talentul aparține tuturor...

Cînd am întrebat-o — mai de mult — asupra proiectelor ei de viitor, Iulia Borisova mi-a declarat: „Visul meu este să interpretez pe scena teatrului sau pe ecran chipul femeii sovietice de azi, cu un caracter puternic, complex, să-i dezvălui firea voluntară, pătimașă”.

Și iată că visul ei s-a împlinit oarecum. Admirabilul rol al Valiei din piesa „Poveste din Irkutsk” a fost creat de Arbuzov special pentru dînsa și ea l-a realizat la o înaltă înălțime artistică. Iar piesa a fost în întregime dedicată de către autor tinerii acrită a „Vahtangov”-ului, „Steluța Moscovei” — Iuliei Borisova.

CU SARE ȘI PIPER

MENAJERIE LA DOMICILIU

— folieon —
de Adrian DASCĂLU

O PLÎNGERE ÎNTEMEIATĂ

Torarași spectatori. Subsemnatul Vasile Gurăspartă, cu pseudonimul sportiv de „stație de amplificare”, de profesie polisportiv, secția fotbal, antrenat în aruncarea de greutate ca: sticle cu suc de fructe naturale, sticle cu limonadă, sticle cu bere blondă, brună, salată — asta depinde de culoarea adversarului, că-i asortez totdeauna sticla după culoarea părului — fac următoarea plîngere:

Ieri, duminică, am încercat să intru și eu la meci, ca orice sportiv cu Pronosportul la zi. Dar n-am reușit să intru din pricina înghesușelii și a biletului, pe care, eu fiind în plină campanie de economii, nu-l aveam, și atunci m-am strecurat, vorba cîntecului popular „tot pe lângă drum, tot pe lângă gard”, pe care l-am sărit fără contramarcă. Am

luat loc chiar sub megafon, ca să facem cu schimbul dacă se defectează, că eu am bandă de magnetofon prinsă direct pe laringe și în materie de discotecă nu mă întrec nimeni. După un sfert de oră a început meciul și am început și eu. Mă durea inima că arbitrul își uza fluierul său, în timp ce fluierul picioarelor rămîneau intacte, de parcă ar fi jucat niște domnișoare de pension. Eu eram într-o formă verbală extraordinară pentru că înainte de meci băusem o halbă de Sirocol la gheață, așa că aveam și un singe rece nemai-pomenit. Am început niște voca-lize în „huo” diez, cu gîndul să încurajez picioarele jucătorilor, care se ocoleau sistematic, de parcă ar fi arut unela ciură și altele holeră. Am trecut în „huo” bemol, dar pesemne că echipa n-avea ureche muzicală, fiindcă

eu cîntam una și ea juca alta. Cîmentii din no-m-au amenințat că mă scol de pe teren dacă nu încetez, deși le-am explicat că fiecare joc trebuie să aibă un suportor.

Repriza întâi s-a terminat într-o liniște revoltătoare, de parcă s-ar fi jucat șah la o casă de odihnă și nu un meci de fotbal între bărbați. Cu un asemenea joc nu cred că se pot stimula coardele vocale ale spectatorilor, care coarde vocale trebuie antrenate ca să formăm cîntăreșii de mîine, că și eu tot așa am devenit contralto. Contrabas și contra jocului fără lărituri în picioare, în glezne, în genunchi și în celelalte regiuni. Am încercat și în repriza a doua să anim jocul folosind diferite expresii din filmul „Tarzan în junglă”, dar spectatorii supărați au început să mă offenseze cu diferite expresii cinematografice-teatrale ca: „mă, întrigă și iubire”, „Discipolul diavolului”, „Bădăramii” și „Nud cu rioară”, așa că imediat după aceea meciul, s-a terminat cu scorul de 20 la 1 că atîția s-au repezit la mine de m-au eliminat de pe teren. Pentru care cer să se ia măsuri împotriva aceluia care tulbură inițiativa vocale ale spectato-riilor care stimulează jocul.

Închei această plîngere cu un triplu și prietenesc „huo! huo! huo!”

Al dumneavoastră dăzur sportiv
VASILE GURĂSPARTĂ
p. conf. I. AVIAN

Un bulldog, un pechinez, un foxterier și un prepelicar... Bulldogul e agitat și mîrle în surdina. Pechinezul latră ascuțit, scuturîndu-și cu ifose pletele liliplutane. Foxterierul, țanțos, își înalță capul ca să atragă atenția că e proaspăt îmbăiat. Prepelicarul, cu botul în vînt, întoarce capul într-o parte și-n alta, aduhmectînd... Brusca, mîrșitul bulldogului se transformă într-un lătrar sonor și sacadat:

— E o situație inadmisibilă! — lătră el în cel mai curat limbaj cîinească... Stăpînii noștri să fie criticați de un oarecare scriitor-scriță pe hirtie, pentru că țin animale în bloc!

— Ar merita să fie dat pe mîna hîngerilor! — urlă furios pechinezul.

— Ba eu zic — scheună foxterierul, care se ținea mai deștept pentru că în tinerete a dat și examen de admitere la circ — să tăbărim pe el pînă o să-i treacă pofta să mai serie folietoane!

— Așa e — interveni, arătîndu-și colții mici și albi, prepelicarul. Nu și-a mai găsit subiecte printre oameni și-i dăa în noi!

Se făcu tăcere... Deodată urechile celor patru cîini fură izbite de un miorlăit prelung ce venea de undeva, de sus.

Toți ridicară capetele ca la comandă. Pe streșină, așezat în capul oaselor, stătea un motan țărcaț care-i privea compătimitor, lîngîndu-și mustațile.

— Sînteți niște proști! — miorlăi motanul aruncîndu-și spinarea ca un arcumader. Totdeauna am avut o părere proastă despre așa-zisa inteligență cîinească — continuă el cu siguranță pe care i-o conferea înălțimea.

— Ce vrei să spui? Explică-te! — hămăi răgușit bulldogul.

— Nu vreau să spun decît atît — miorlăi mai departe motanul. Că degeaba vă laudă pe toate drumurile stăpînii voștri, „mamificile” și „lăticii” voștri, cum le place să-și spună. Capul nu v-ajută la nimic! Voi nu știți că oamenii au un proverb: „Cui pe cui se scoate?”

— Și? — lătrară la unison cele patru potăi.

ÎN PATRU RÎNDURI

Tările capitaliste care primesc așa-zisul „ajutor” american sînt bîntuite de criză și șomaj. (Ziarele)

S-a constatat cu precizie, în urma unui mic sondaj, că „ajutorul” lor impune noi ajutoare... de șomaj.

Marionetei americane Li Sin Man, fostul dictator al Coreei de Sud care, speriat de valul uriaș al indignării populare, a fugit de acasă, găsind azil în Statele Unite, unde a fost internat într-un halamuc. (U.P.I.)

Nici nu face să dezminți, biet slugoi, aflat în... pasă! Cum să fugi tu de acasă cînd te aflu la... părinți?

Revanșarii vest-germani, sub pretextul că apără „libertatea” populației berlineze, cer prelungirea regimului de ocupație în Berlinul occidental. (Ziarele)

Cu toată seriozitatea, ei declară răsplat: „Berlinul cere libertatea de-a rămîne... ocupat!”

Unuia care s-a lăsat de fotbal.

El niciodată n-a înscris, deși în joc avea un rol. Demisionînd, în mod precis, nu lasă-n urmă-i nici un... gol

Mircea CODRESCU

ABSTRACTIONISME...

Se zice că la Paris a fost inventată nu demult o mașină de pictat. După introducerea unui napoleon de aur, mașina execută o pictură abstractă. Zilele trecute un domn cu o figură îngrijorată se opri în fața mașinii. Inventatorul mașinii arboră surisul de circumstanță:

— Ce dorește domnul?

— Aș vrea un tablou care să reprezinte modul în care își imaginează pacea Adenauer.

— Cu plăcere. Este un subiect foarte solicitat, așa că mașina are — ca să zic așa — mîna făcută.

Moneda fiind introdusă ma-

șina se porni pe lucru făcînd o hărniță de îngrozitoare. Curînd tabloul fu gata.

Clientul îi examină cu tristețe:

— E greu să pricepi ceva din el.

— Mă rog! Tocmai asta-i esența artei noastre.

Clientul scoase încă un napoleon de aur.

— Aș vrea și un tablou care să reprezinte modul în care își imaginează pacea guvernelor țărilor socialiste.

Artistul refuză net:

— Pardon! Nu se poate. Mașina nu execută decît picturi abstracte!

(După „EULENSPIEGEL”)

UMOR DIN ÎNTRERINDERI

DIN GAZETA DE PERETE A FABRICII DE STICLĂRIE „BUCUREȘTI”

Tov Mitilică Ion, maitru la împilărie, obișnuia elte o... fuiculiță, două, la gustarea ce o lua în atelier.

Cîteodată li se întimplă celor ce trec pe sub scara centrală telefonice să fie... plouași.

— Tuica e din prune... Prunul e un copac... Copacii sînt folosiți în ramura tîmplăriei... Deci iată-mă ocupat într-o problemă de producție...

... CU O UMBRELĂ BUNĂ. TRECI PRIMEJDIĂ REA!

MARINĂ

Se cunosc de-o săptămîină și sînt foarte îndrăgostiți, umblă veșnic mîna-n mîna și-și zîmbesc prea fericiți.

Lungi plimbări în miez de noapte, declarații de amor, sărutări, priviri dulci, șoapte, planuri mari de viitor.

Ei, iubind-o nebunește, jură dragoste eternă, ca Romeo, dar, firește, în ediție modernă.

Și-i vorbește Margaretei despre tot și despre toate și-ar vrea să-i arate fetei tot ce poate să-i arate.

„Margareta mea iubită, uite cerul înstelat, uite marea cum se agită, uite-amurgu-mpurpurat.

Uite farul, uite malul, uite-un pescăruș în zbor, uite-o stîncă, uite valul, uite luna, uite-un nor...”

Doar un lucru nu-i convine ca să vadă Margareta: buzunarul-n care-și ține... verigheta.

Ion ATANASIU-ATLAS

- Fantezie simplă -

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	
	L										
3	E										
4	A	S	T		S	C	A	P	A	R	E
5	S										
6	A							F	E	L	
7	T										
8	O										
9	R										
10							A	T	I	T	
11											

ORIZONTAL: 1) Alb — Dușumea. 2) Plină — Mic. 3) Anemiât — Fad. 4) Asta — Ieșire. 5) Amplă — Reț. 6) Cumpătat — A mea — Mod! 7) At! — Scurtări. 8) Îndulciri — Repezit. 9) Des — Efect. 10) Mișcător — Mai mult sau mai puțin. 11) Întreg — Siabă.
 VERTICAL: 1) Celibatar. 2) Diferit — A vindeca. 3) Înfrunziți — Capitularzi. 4) Buni — Uscat — Da. 5) Prim — Ilegal. 6) Artificial. 7) Obșnuit. 8) Dulce — Raz! 9) Iarna — A contracta. 10) Adesca — Nu sînt. 11) Sfirșită.

DEZLEGAREA JOCULUI „ÎNTRECERI”, APĂRUT ÎN NR. 26

ORIZONTAL: 1) Competiții — As. 2) Amur — Onoare — A. 3) Moment — V — Ilar. 4) Plan — Avansa — C. 5) Io — OCL — Ro — Noi. 6) Ogoi — Urare — Rn. 7) Na — Turism — Cai. 8) Ra — Tis — Ager. 9) Cerbi — Im — Ec — P. 10) U — Salopeta — Pl. 11) Raia — Acumula — 12) Secera — Ir — Ris. 13) Are — Ena — Ataca.

SFATURI practice

DESPRE ZMEURĂ ȘI MURE

În regiunile de munte cresc doi arbuști din familia rozaceelor: zmeurul (*Rubus idaeus*) și murul (*Rubus fruticosus*), ale căror fructe ar trebui să se bucure de mai multă atenție din partea noastră. Adică ar trebui să nu ne mai limităm doar la consumarea lor ocazională, ci să facem vara cură de asemenea fructe, dat fiind că zmeura și murele conțin substanțe extrem de folositoare corpului, nu numai din punct de vedere nutritiv, dar și terapeutic.

Analizele de laborator au dovedit că fructele acestea conțin, printre altele: vitamina C, pectină, fructoză, acid lactic, acid succinic, acid fructic, substanțe tanante și alcaline, precum și o cantitate apreciabilă de acizi nesaturați.

O cură de 2-3 săptămâni cu zmeură combate stările de avitaminoză, constipația, hemoroizii, arterioscleroza, afecțiunile hepatice sau renale, precum și stările de hiperaciditate. Tulburările incipiente ale metabolismului sînt de asemenea anihilate, iar stările inflamatorii ale tractului gastro-intestinal sînt înlăturate după numai două săptămâni de cură. Cura poate fi făcută fie consumînd fructele întregi, fie extrăgînd din ele numai suc (în cazul că nu suportăm semințele). Dacă suportăm însă semințele, cu atît mai bine, deoarece acestea conțin, la rîndul lor, uleiuri și alte substanțe cu proprietăți terapeutice.

Tot atît de binefăcătoare sănătății este și cura de mure, conținutul acestui fruct fiind în mare parte asemănător cu al zmeurei, dar cu o mai mare doză de tanin. La rîndul lor, murele se pot consuma întregi sau sub formă de suc. Bineînțeles că, atît din zmeură cît și din mure se pot prepara dulcetuuri, șerbetuuri, siropuri, marmelade, jeleuri, înghețate și chiar compot.

Ca plantă medicinală, frunzele de zmeur și de mur — separate sau amestecate — dau ceaiuri indicate pentru combaterea diareelor, a stărilor inflamatorii, a catarurilor gastrointestinale și a hemoroizilor.

O gargară cu o decoctie din frunze de mur amestecate cu frunze de zmeur este un bun remediu împotriva inflamației și sîngerării gingiilor.

Aceste frunze se pot culege din iunie pînă în septembrie, uscîndu-le apoi la un loc ferit de umezeală și păstrîndu-le după aceea în săculețe, pe tot timpul iernii.

Din două părți frunze de mur și o parte frunze de zmeur uscate, apoi fărîmițate, umezite cu apă și învelite într-o pînză în care sînt înfîșate la loc cald timp de 2-3 zile — se prepară un ceai foarte aromat, care poate înlocui cu succes ceaiul obișnuit la gustarea de dimineață.

JOSIANA

Știați că...

...șederea prelungită sub apă, chiar cu mască și cu butelie de aer comprimat, prezintă pericole de ordin fiziologic pe care scafandrii amatori trebuie să le cunoască?

...însăși plonjarea obișnuită în apa rece poate provoca accidente grave? Ea antrenează un debit accelerat al inimii și jenează în același timp funcțiunea normală a plămînilor. Aceasta poate provoca o stare nerzoasă care sfirșește uneori prin hidrocefie (moarte prin șoc de apă rece).

...scafandrii amatori nu trebuie să se afunde niciodată la o adîncime mai mare de 8-10 metri? Trebuie deci combătutul ambția de întrecere, dacă această întrecere nu e organizată și supravegheată.

...afirmația făcută adeseori de înotători că „apa le iură” se dovedește, în cazul înotului sub apă, mai rabilă decît în oricare altă situație? Pe nesimțite poți să ajungi la adîncimi prea mari, după cum tot așa poți să rămii mai mult decît e permis sub apă.

...rămînerea prelungită sub apă la adîncimi mai mari de 12-15 metri prezintă pericole în timpul revenirii la suprafață? Dacă scafandrul nu știe să facă anumite pauze la revenire, azotul pe care-l acumulează corpul în acest timp se degajă sub formă de bule și poate provoca accidente grave. Primele semne ale unei asemenea stări de intoxicație cu azot se manifestă prin mîncărîmi și furnicături. După acestea pot urma și leziuni interne foarte grave. Fenomenele se numesc „accidente de decomprimare”.

Neîntînd seama de aceste semne și continuînd să înoate sub apă, scafandrul e cuprins de narcoza azotului. Aceasta dă o stare de euforie, de beție, de pierdere a controlului care duce la gesturi fatale cum ar fi: scoaterea măștii, aruncarea tubului cu aer comprimat, înapoierea către adîncimi de la care nu se mai poate ieși la suprafață etc.

...de la 40 de metri adîncime orice ieșire la suprafață devine problematică fără cablu de tragere? De aceea nici un scafandru conștient, oricît ar fi el de versat, nu se aventurează pînă la această adîncime.

De vorbă cu medicul

DUMITRESCU STELIAN — Plopieni. Sintefi în convalescență după hepatita epidemică de care ați suferit. Tulburările digestive de care vă plîngeți sînt frecvente în această perioadă. Trebuie să urmați cu strictețe regimul alimentar care cu siguranță v-a fost indicat și să vă odihniți cît mai mult. Deocamdată nu vă recomandăm cura de ape minerale.

Spondiloza de care suferiți cade actualmente pe al doilea plan. Dacă aveți dureri, le veți combate în perioada convalescenței cu antinevralgice sau piramidon, trei sau patru tablete pe zi, și frecții locale cu Saliform. Peste patru sau cinci luni veți putea pleca la Olănești, unde o dată cu o cură de ape pentru ficat veți putea face și băi sulfuroase.

BÎRLADEANU VICTOR — Craiova. La vîrstă dv. înălțimea de 1,62 m este încă în limitele normale. Vă recomandăm să consultați un endocrinolog, care să stabilească dacă nu este vorba de o insuficiență hipofizară. În cazul acesta, injecții cu extract hipofizar ar putea da unele rezultate; e indicat și extractul de timus în injecții intramusculare, o fiolă pe zi sau la două zile, și extract tiroidian în doze mici. Întrucît acest medicament are multe contraindicații, îl veți lua numai la prescripția endocrinologului. Practicați și gimnastica medicală.

RADU ED. — Piatra Neamț. Tratamentul cu Parkinsan se face timp îndelungat. Este firesc să nu fi obținut rezultate într-o perioadă atît de scurtă de tratament. Vă recomandăm să asociați la Parkinsan următoarea formulă: scopolamină și atropină sulfurică cîte un sfert de miligram, luminal 0,02, excipient — cît ajunge pentru o pilulă. Din aceste pilule se vor lua una sau două pe zi. De asemenea, se va mai lua cîte o tabletă de benzedrină pe zi (se eliberează contra rețetă cu timbru sec). Trebuie să aveți răbdare; rezultatele vor veni.

TEUȚA — Botoșani. Scleroza în plăci este o boală cronică a cărei evoluție ține pînă la 30 de ani. Se pare că ultima dv. internare datează din 1955. Astăzi se aplică tratamentul cu soluție sterilă de piramidon 5%, în injecții intravenoase de 1-10 ml, crescînd treptat doza cu 0,5 ml pe zi, asociate cu injecții de salicitat de sodiu 1-1,5 gr pe zi. În același timp se fac injecții intradermice de histamină cu 0,3 ml, din soluția 1 : 10.000, luîndu-se concomitent, pe cale bucală, 3 comprimate de Magnosulfit. Aceasta vă vor ameliora și mîncărîmile. Se mai fac injecții cu Cortizon și A.C.T.H. S-au obținut rezultate bune cu gama-globuline. De asemenea, bune rezultate s-au obținut cu perfuzii de plasmă, 100-200 ml de plasmă pe zi timp de trei săptămîni, ajunșindu-se pînă la 4-5 litri în total. Aceste tratamente se aplică în spital.

Băile Victoria se află lângă Oradea.
Dr. Silviu GHEREA

La întrebările cititorilor

CONSERVAREA CĂRȚILOR

Tovarășa Irma Siksay, bibliotecară din Tg. Mureș, ne solicită un scurt material în legătură cu agenții patogeni distrugători ai cărților și cu metodele de combatere. Îi răspundem:

Agenții de alterare permanență a cărților dintr-o bibliotecă pot fi de ordin fizic sau chimic (deoarece cărțile sînt alcătuite din materii organice perisabile), de ordin biologic (insecte, ciuperci și bacterii diferite).

Factorii ajutători ai primei categorii sînt umiditatea atmosferei și lumina. Excesul de umiditate se infiltră în apretajul care protejează fibrele hîrtiei și face ca aceasta să se îmnoaic, să se încrețească și să se păteze chiar, oferind un bun teren dezvoltării ciupercilor. De aceea gradul de umiditate al aerului dintr-o bibliotecă nu trebuie să depășească 45 la sută, ceea ce se poate obține asigurîndu-se o temperatură constantă de 21 de grade iarnă și 28 de grade vara.

Lumina spectrului solar — prin razele ultraviolete — exercită la rîndul ei o acțiune nocivă asupra cărților: hîrtia se îngălbenește, cerneala devine pală, apretajul se scorojește. De aceea se recomandă înlocuirea într-o bibliotecă a luminii de zi cu iluminatul electric, care e lipsit de raze ultraviolete.

În aceeași ordine de idei se plasează ca inamici ai cărților praful și fumul din atmosferă, care conțin elemente chimice dăunătoare hîrtiei și tiparului. Dar praful mai conține și spori ai diferitelor ciuperci, ca

și multe bacterii nocive. Acestea li se mai adaugă o serie întreagă de insecte papirofage (mîncătoare de hîrtie) și șoarecii. Cercetările specialiștilor au constatat că peste 85 de specii de ciuperci se pot hrăni perfect cu celuloza, rezinele, gelatinele și celelalte materii care intră în compoziția unei cărți. Cît despre insecte, unele specii merg pînă la a găuri sau devora pur și simplu cărțile, cu legăturile lor cu tot, fie ele chiar din piele. În ce privește șoarecii, despre aceștia nici nu mai e necesar să amintim ce ravagii pot comite.

O metodă bună de combatere

a agenților biologici este fumația prelungită cu: formol, oxid de etylen sau cloropicrină. Științianii de care am vorbit mai sus își desăvîrșesc opera destructivă într-un timp relativ lung. Există însă unii care procedează cu mare rapiditate și cu efecte mult mai dezastruoase — acesta este omul. Omul neglijent, omul care îndoiaie, motolește, rupe sau pătează cartea pe care o citește. Omul care n-are nici un fel de respect față de slova scrisă. Împotriva acestui redutabil inamic al cărții trebuie să se ducă o luptă susținută, cu mijloace pedagogice de convingere.

FURNICILE-LABORATOR

Acum vreo cincisprezece ani, mai multe vase ce făceau legătura între America de Sud și Genua fură invadate de minuscule furnici tropicale. Cu timpul, micile furnici se răspîndiră în toată Italia și, fapt demn de subliniat, își mimiciră fără cruțare „confracții” mai mari de prin partea locului. Acest fenomen atrase atenția profesorului M. Pavan, de la Universitatea din Padova, care constată că furnicile „imigrate” eliminău o otravă specială, de culoare cenușie și de consistența cerii. În 1948, profesorul italian reuși să purifice și să cristalizeze această otravă, pe care o boteză „iridomiricină”.

Experiențele care au urmat au arătat că este vorba de o toxină mortală pentru multe specii de insecte, dar absolut inofensivă pentru om. O otravă care ar putea folosi cu succes în lupta împotriva bacililor tifosului, holerei și tuberculozei.

Încercările făcute pentru stabilirea compoziției chimice a substanței și pentru obținerea ei pe cale sintetică, în laborator, au dat, se pare, rezultate. De curînd, un profesor german de chimie a declarat că, împreună cu colaboratorii lui, a reușit să sintetizeze o nouă substanță bactericidă și insecticidă — iridomiricina.

FILATELIA MAGHIARĂ

De la seria de mărci denumită „Eliberarea — 4 Aprilie 1945” și pînă la cele mai recente, poșta Republicii Populare Ungare a oferit filateliștilor aproape 900 de mărci de toate categoriile. Varietatea de subiecte abordate în imaginile lor, ca și execuția realizată la un înalt nivel artistic au constituit, de-a lungul acestor ani, un permanent impuls pentru dezvoltarea filateliei maghiare. Datorită lor, ca și bogatei sale activități atît pe plan intern cît și internațional, filatelia R.P. Ungare se bucură de un frumos prestigiu în întreaga lume. Recent, de pildă, a fost anunțată organizarea, la Budapesta, în 1961, a unei mari expoziții filatelice internaționale sub auspiciile Federației Internaționale de Filatelie.

Ultimele emisiuni ale Direcției Generale a Poștei R.P.U. au fost primite de filateliștii din țara noastră, ca și din întreaga lume, cu un deosebit interes. Este suficient să amintim de frumoasele serii imprimare în polcromie, denumite „Faună avicolă”, „Lacul Balaton”, „Istoricul scriimei”, „Basme populare”, apărute în 1959.

Anul 1960 a prilejuit, de asemenea, emiterea unor mărci nu mai puțin atrăgătoare. Iată o scurtă prezentare a lor: „Broderii din Halas” este o emisiune cu 400.000 serii dantelate, formate din 8 valori: 20, 30, 40, 60 filler și 1, 1, 50, 2, 3 forinți.

„Castele” este o emisiune de poștă curentă cu tiraj nelimitat și în ale cărei imagini sînt redată mai multe castele medievale, azi monumente istorice. Printre acestea sînt castelele din Tata, Diosgyőr, Somlo, Koszeg și Sarvar. Seria numără 10 valori și anume: 8, 20, 30, 60, 70 filler și 1, 40, 1, 70, 3, 5, 10 forinți.

„Jocurile olimpice de iarnă” este o frumoasă serie consacrată olimpiadei din acest an. Emisiunea are un tiraj de 400.000 serii complete, cu valorile și subiectele următoare: 30 f. — cursă de fond; schi; 40 f. — hochei pe gheață; 60 f. — săritură la schi; 80 f. — cursă de patinaj-viteză; 1 fo. — schi; 1, 20 fo. — patinaj artistic; 2 + 1 fo. — emblema olimpică.

„Ziua internațională a femeii” este o serie de două valori, într-un tiraj de 950.000 exemplare dantelate. Ambele au nominalul de 60 f. și reproduc chipurile a două luptătoare antifasciste, Kató Háman și Klara Zetkin.

Una dintre ultimele emisiuni oferite de filatelia țării prietene este seria de trei valori emisă la 4 Aprilie pentru Expoziția filatelice de la Budapesta, consacrată celei de-a XV-a aniversări a eliberării poporului maghiar.

Val. TEBEICĂ

PLANTA - TURBINĂ

În cuprinsul mărilor, pe lângă algele ciudățenii cresc și peridienii, niște plante microscopice de o culoare strălucitoare, trandafiriu sau brun-aurie, care se află într-o veșnică agitație în sinul valurilor.

Peridienii se mișcă fără odihnă, înălțându-se pînă la suprafața sau scufundându-se pînă la adîncimi la care curenții verticali dispar.

Cum se mișcă aceste plante? Pe marginea corpului lor se află niște canale dispuse radial, care se unesc într-un singur canal central, deschis spre partea inferioară. Apa mării pătrunzînd prin canalele laterale și ieșind prin partea inferioară imprimă o mișcare de rotație plantei, împingînd-o în sus. Astfel peridianul începe să se învîrtească foarte iute, apa care fișnește prin orificiul posterior împingîndu-l pînă la suprafață. O dată ajuns la suprafața mării, canalele laterale ale peridianului nu mai sînt alimentate cu apă, planta începe să cadă vertical. De la o anumită adîncime, însă, apa care pătrunde prin canalele sale laterale și iese prin partea inferioară fi învîrtește din nou, împingîndu-l iar la suprafața mării.

Mișcarea sa se bazează pe același principiu ca și al turbinei industriale. Ca urmare, peridianul își desfășoară întreaga sa viață într-o continuă mișcare de du-te-vino, de unde și numele de „plantă-turbină” ce i s-a dat.

CITITORII CĂTRE CITITORI

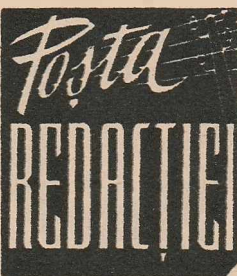
Vor să facă schimb de cărți poștale ilustrate: Doina Retevoescu, elevă din comuna Stroești, raionul Curtea de Argeș, reg. Pitești; Ion Tănase, comuna Mihăilești, satul Valea Popii, raionul Muscel, reg. Pitești; Maria Călin, elevă, comuna Hîrșești, raionul Costești, reg. Pitești; Florica Stanciu, str. Gh. Doja 61, Pitești; Cornelia Cîrstea, elevă, str. Călugăreni 8, Pitești; Emilian Voicu, str. Bibescu Vodă 32, Pitești; Mariana Dogaru, elevă, comuna Făgețel, raionul Vedeș, reg. Pitești; Eugenia Cișovan, funcționară, str. Unirii nr. 5, Ilia, raionul Ilia, reg. Hunedoara.

COLȚUL FOTOGRAFULUI AMATOR

LUSTRUAREA COPIILOR FOTOGRAFICE (HOCHGLANTZ)

Copiii fotografice (atunci cînd nu sînt pe hîrtie mată) eștigă în valoare dacă lustrul lor este cît mai strălucitor. Lustrul acesta (hochglantz) se obține în general cu ajutorul unui aparat special, pe care amatorul și-l procură mai greu. În cele ce urmează dăm o soluție destul de simplă pentru lustruirea copiilor fotografice la rece. Important este ca recomandările de mai jos să fie aplicate cu foarte multă grijă, alfel în loc de lustru obținem doar... deteriorarea fotografiilor.

Se iau două geamuri de 32x42 cm și cu grosimea de 3 mm, perfect netede și fără nici o zgîrietură, se spală bine cu apă și săpun și se șterg cu vală înmuiată în alcool. Unul din geamuri, complet uscat, se presară din abundență cu praful de talc și, cu o altă bucată de vală, se freacă bine, după care se înlătură talcul cu a treia bucată de vală curată. Copiile fotografice, după ce au stat în apă o jumătate de oră (ca să se înmoaie gelatina), se trec printr-o baie de spirt medicinal.

LICĂ FILIP — Vujcan. Vă făgăduim că foarte curînd dorința dv. — exprimată în termeni atît de... categorici — va fi satisfăcută: la rubrica noastră de modă vom insera și unele sugestii privitoare la moda masculină. De altfel „Flacăra” a mai publicat în trecut asemenea sugestii vestimentare și ne mirăm că nu le-ați remarcat. Cît privește reproducerea în culori a unor lucrări de plastică sau fotografii, în formatul pe care îl cereți, vă repetăm răspunsul la prima dv. scrisoare: în măsura în care vom avea posibilitatea și reproducerea respective se vor preta la acest format, vă vom satisface dorința.

MIHAI PANĂ — București. Ne cereți în scrisoarea dv. ca imaginile din filme pe care le publicăm să apară în culori. Regretăm, dar în majoritatea cazurilor acest lucru nu este posibil, pentru că de obicei fotografiile cu imagini din filme pe care le obținem sînt alb-negru, chiar și cele din filmele în culori. Dacă vom avea totuși posibilitatea de a obține — la un film de mare valoare — fotografii color, atunci vă vom satisface dorința. De altfel, uneori — e drept că destul de rar — am publicat și asemenea fotografii.

F. DINESCU — Buzău. După cît se desprinde din rîndurile ce ni le-ați trimis, dv. sînteți un mare iubitor al artelor plastice, lucru pe care îl apreciem, desigur, ca și declarația dv. că sînteți un „cîntor consecvent al revistei „Flacăra” de la apariție pînă în prezent”. Pentru cei ce doresc să găsească în paginile noastre reproduceri după lucrări plastice de valoare, „Flacăra” a publicat — și va mai publica — asemenea planșe polcrome. Dar foarte mulți dintre cititorii noștri doresc să li se ofere și fotografii în culori aducînd imagini din realitățile vieții noastre de azi. Și „Flacăra” consideră că trebuie să

răspundă și acestei dorințe, ea fiind în primul rînd o revistă de actualitate „social-politică și literar-artistică”. Sperăm că, prin alternarea unor reproduceri de artă plastică cu fotografii color de actualitate, să corespundem pînă la urmă dorințelor tuturor cititorilor noștri.

MARINA IONESCU — Bacău. Nu vă putem oferi adresa Conservatorului din Iași, pentru simplul fapt că... el nu există. Institute superioare pentru studiul muzicii se află în București și Cluj. În Iași există doar o școală medie de muzică, pe str. Cuza Vodă nr. 28.

FLORICA POPA — Cluj. Entuziasmul cu care ne vorbiți despre cîntăreața Lia Hubic i-ar face — desigur — mare plăcere și artistei; vă sugerăm chiar să-i trimiteți și personal o copie a acestei scrisori, care conține — în rîndurile ei — o adevărată cronică muzicală elogiativă. În ce ne privește, vom căuta ca — în măsura posibilităților — să dăm curs propunerii dv.

FRANCESCO DABRINY — R. Sărat. Ca să vă liniștiți, vă informăm că și cei mai mari actori, cu zeci de ani de experiență teatrală, au emoții înainte de a intra în scenă. Cu atît mai mult dv. care sînteți abia începător în ale artelor. Firește, trebuie să vă impuneți un anumit calm și să vă stăpîniți tracul, dar acest calm și siguranță vor veni de la sine atunci cînd vă veți mai obișnui cu scena. În ce privește cultivarea vocii, ea nu se poate face fără studii serioase, sub îndrumarea unui profesor de specialitate. Vă urăm succes.

AUREL NITULESCU — Craiova. E pozitiv interesul deosebit cu care urmăriți noile filme românești și vă sfătuim să căutați în fiecare film pe care îl vizionați ideile sale educative, mesajul său. Tinerei actrițe Gabriela Marinescu îi puteți scrie pe adresa: Institutul de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale”, b-dul Schitu Măgureanu nr. 1, București, raionul V. I. Lenin. EUGENIA VĂDUVA — Bechet. Căutați revista noastră nr. 8 (144) din 22 februarie 1958. În paginile ei veți găsi un material bogat, cu multe fotografii, despre actorul Laurence Olivier.

GIMNASTICA LA DOMICILIU

COMPLEX DE EXERCIȚII FIZICE PENTRU FEMEILE BRAVIDE ÎN LUNILE 4, 5, și 6 (III)

de prof. Ana Maria ENĂCHESCU

MIȘCĂRI PENTRU ABDOMEN, BAZIN, PERINEU

1) *Sezînd, cu brațele sprijinite în spate:* depărtarea și apropierea picioarelor, labele descriînd în aer un arc de cerc în timpul deplasării și mărșind pe podea apropierea și depărtarea picioarelor. Executați exercițiul de 3-4 ori.

2) *Culcat pe spate, brațele pe lîngă corp, picioarele ridicate la verticală și depărtate:* se execută cu fiecare picior, alternativ, mișcarea imitînd mersul pe bicicletă, avînd grijă ca genunchii să rămînă depărtați, iar mișcarea să fie cît mai amplă. Executați exercițiul de 8 ori cu fiecare picior.

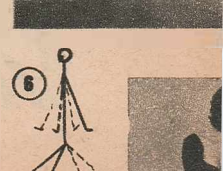
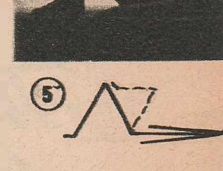
3) *Sezînd, cu genunchii îndoiți, palmele sprijinite pe genunchi:* depărtarea și apropierea genunchilor, în timp ce brațele opun rezistență mișcării. Executați mișcarea de 4-6 ori.

4) *Pe spate culcat, cu genunchii aduși și picioarele sprijinite pe tălpi, brațele întinse pe lîngă corp cu palmele în jos:* ridicarea bazinului (inspirație) (1) și coborîrea lui spre stînga (expirație) (2), ridicarea bazinului (inspirație) (3) și coborîrea lui spre dreapta (expirație) (4). Repetați exercițiul de 4 ori, spre dreapta și spre stînga.

5) *Pe spate culcat, genunchii îndoiți la piept, brațele întinse pe lîngă corp, cu palmele în jos:* ridicarea pe rînd a cîte unui picior cu genunchiul îndoit și coborîrea lui lîngă celălalt picior. Repetați exercițiul de 4-5 ori cu fiecare picior.

6) *Sezînd, cu picioarele întinse și apropiate:* ducerea brațelor în stînga trunchiului și punerea lor pe podea, în timp ce picioarele, întinse și lipite, se duc spre dreapta. Privirea urmărește brațele. Urmează o răsucire rapidă a trunchiului, cu schimbarea brațelor de partea dreaptă a trunchiului și ducerea picioarelor spre stînga. Executați exercițiul de 2-3 ori.

Notă: Vă reamintim că, pentru a da bune rezultate, gimnastica va fi executată de dv. numai cu recomandarea doctorului, în urma examenului medical.

In aceste cup-
toare refractare,
incalzite electric,
minunatele desene
devin una cu por-
țelanul. In curs
de 6-7 ore cup-
toarele dau o pro-
ducție de circa
2.000 piese.

ARTIȘTII PORȚELANULUI DIN MEISSEN

Un adevărat
maestru al por-
țelanului este
și G. Habe-
recht, de la In-
treținerea de
porțelanuri din
Meissen. Iată-l
imposibil cu
scene de vină-
toare o vază.

Un aspect de
la sărbătorirea
nui sfert de
mileniu al por-
țelanului de
Meissen.

Presele de
lemn de odi-
noară au fost
inlocuite prin
prese moderne,
cu filtru, în
care din masa
de caolin, feld-
spat și cuarț
este scoasă apa
la o presiune
de 200 atmo-
sfero.

În 1701, un alchimist chinut de mirajul „pietrelor filozofale” (capabile să transforme orice material în aur), dar mai ales chinut de mizerie, recurge la înșelăciune. Cu ajutorul unei „tincturi roșii”, obținute din pământ ce conținea aur, el dădu banilor de argint un aspect asemănător aurului. Când Frederic I, regele înșelat de aur al Prusiei, descoperi falsul, alchimistul abia își scăpă viața fugind la Dresda. Aici, principele elector August cel Tare, nu mai puțin setos de aur, îl aruncă în temniță, promițându-i a-i reda libertatea cu o singură condiție: descoperirea faimoasei „pietre filozofale”. În întunericul temniței, înfrigorat de speranța de a vedea lumina zilei și urmărit de imaginea obsedantă a grămezilor de aur, prizonierul descoperi, în locul aurului artificial, „aurul alb”: porțelanul.

În acea vreme porțelanul provenea doar din China și era atât de scump încât se plătea cu aur. Principele elector, înțelegând valoarea covârșitoare a descoperirii, l-a făcut atunci prizonier pe viață pe alchimistul al cărui nume era Johann Friedrich Böttger. Datorită lui Böttger s-a întemeiat în Meissen, în cetatea Albrechtsburg, prima manufactură de porțelan din Europa.

În cei 250 de ani care s-au scurs de atunci a crescut tot mai mult renumele acestei manufacturi. Cu ajutorul culorilor bazate pe oxizi metalici, un alt specialist în porțelan, Hörold, creează un bogat sortiment de elemente decorative, care au rămas specifice pentru porțelanurile din Meissen. În dezvoltarea gamei de produse ale manufacturii din Meissen un rol important l-a jucat și sculptorul Johann Joachim Kaendler, care a plămădit figurine originale de porțelan, printre care vestitul serviciu cu lebede, compus din peste 2.000 de piese.

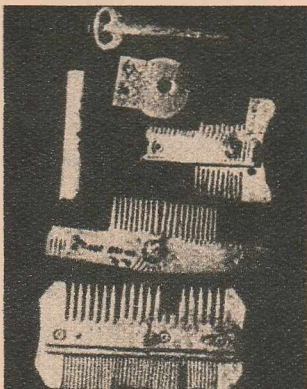
Manufactura de porțelan de la Meissen a căpătat o a doua viață, mai viguroasă, cu largi perspective, după cel de-al doilea război mondial, când a devenit, prin grija guvernului R.D. Germane, o întreprindere modernă. Astăzi procedeele tehnologice sînt realizate cu mijloace tehnice înaintate. Volumul exportului a atins 50% din producția întreprinderii „Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen”. Principalele țări în care se exportă porțelanuri din Meissen sînt Uniunea Sovietică, S.U.A., Germania occidentală, Italia, Austria, Elveția, Suedia etc. Săbiile albastre — emblema fabricii de porțelanuri din Meissen — departe de a sugera imaginea sîngeroasă a armelor, străbat lumea ducînd cu ele un mesaj de pace și muncă creatoare.

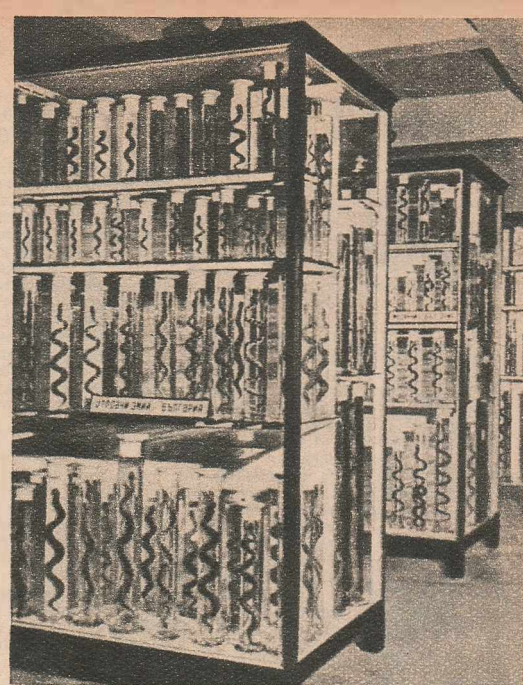
ÎN AMINTIREA UNUI MARE ARTIST. Cu prilejul împlinirii a 25 de ani de la moartea celebrului artist albanez Alexandru Moissi, în clădirea Teatrului dramatic din orașul Durres a fost așezat un bust care îl înfățișează pe Moissi într-una din marile sale creații: Hamlet.

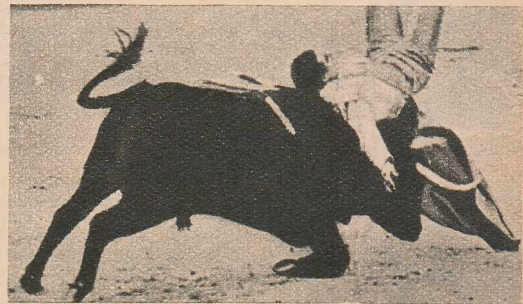
CRATER LUNAR... PE PĂMÎNT. Creasta muntoasă Konder din regiunea Habarovsk (Uniunea Sovietică), de formă circulară, are o asemănare uimitoare cu un crater lunar. Diametrul crestei este de circa 8-10 km, iar înălțimea ei medie de 1.300-1.350 m. Fotografia de față, luată din avion, atestă asemănarea dintre creasta Konder și un crater lunar.

OBIECTE DE TOALETĂ STRĂVECHI. Cu prilejul unor săpături în orașul Kruszwica din R. P. Polonă au fost descoperiți acești piepteni, despre care se presupune că aparțin unei perioade îndepărtate (epoca regelui Popiel, care a domnit în sec. IX).

COLECȚII PREȚIOASE DE... ȘERPI. La Muzeul de științele naturii din Sofia se află — printre altele numeroase colecții de animale — și o variată gamă de șerpi din toate speciile de pe glob. În prim-plan se remarcă numeroase specii de șerpi care trăiesc în Bulgaria.

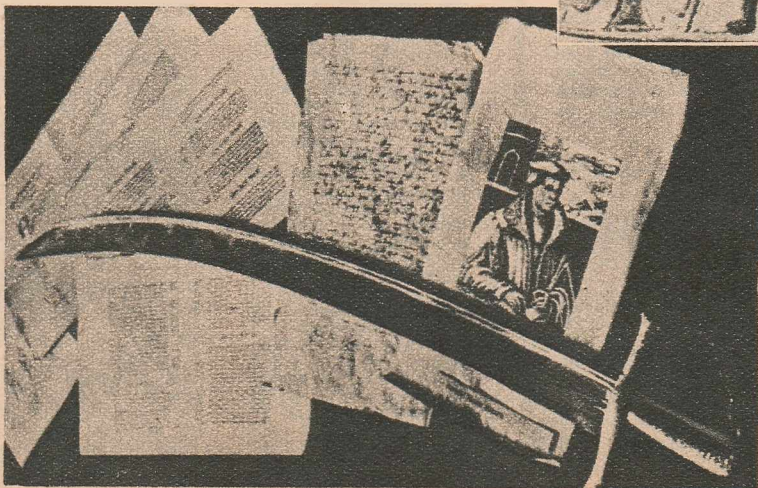

PÎINE AMARĂ... Pline de riscuri sînt luptele cu taurii. Cu toate acestea, împinși de nevoi, în Spania mai sînt încă destui oameni care-și aleg meseria de toreador. Și mulți dintre ei își sfîrșesc viața în arenă, așa cum se întîmplă, în această fotografie, cu toreadorul Curro Montes.

↑ EGIPTUL ANTIC ne-a lăsat nenumărate mărturii ale artei sale, printre care și acest basoreliev. De remarcat că tinărul egiptean din fotografie are unele părți ale piciorului drept atrofiat. Să fie oare din pricina poliomielitei?

← RELICVE DE PREȚ. La Muzeul de istorie din Dresda (R. D. Germană) se află, printre altele numeroase exponate, și această sabie care a aparținut lui Thomas Muntzer, conducătorul istoricilor răscoale țărănești din Germania, din secolul al XVI-lea. Se mai remarcă, în fotografie, un portret al lui Thomas Muntzer și diferite documente ale vremii.

În câteva cuvinte

AMICII

de Ion MIHĂILEANU

Cînd a fost în S.U.A., Adenauer n-a uitat să-l viziteze pe vechiul său amic, Allen Dulles, șeful serviciului american de spionaj. (De altfel, bătrînul cancelar de la Bonn era întinul familiei Dulles — și al lui John Foster, și al lui Allen). Se pare că de atunci n-au trecut decît câteva luni. Între timp s-a mai întîmplat cite ceva pe lume. Powers, omul lui Allen Dulles, a coborît forțat, din înaltul cerului, pe sol și reflectează cu tristețe la soarta spionului care încearcă să încalce suveranitatea statului sovietic. Serviciile lui Allen Dulles, deși posedă avioane „meteorologice”, au cam greșit-o cu pronosticul vremii din Extremul Orient și n-au prevăzut „descărcările electrice” și furtuna din Japonia. Iar faimoasele „U-2”, cu care ober-spionul S.U.A. se lăuda că a fotografiat bazele de lansare a rachetelor intercontinentale, n-au izbutit să înregistreze decît niște simple poligoane de tragere. Cam puțin și cam nerentabil față de sutele de milioane de dolari pe care le primește domnul Dulles nr. 2.

Mihnit foarte, cui altcuiva să se adreseze în asemenea momente grele decît unui vechi și încercat amic, la care simțea că va găsi toată înțelegerea necesară? De aceea, spre sfîrșitul lui iunie, Allen Dulles s-a suit în avion și a poposit la Bonn. Călătoria este considerată secretă, așa cum șade bine unui spion de profesie, și agrementată din cînd în cînd în coloanele presei vest-germane cu epitele duioase de genul „vizită de curtoazie”, „întîlnire a vechilor prieteni”. La emoționanta și intimă întîlnire, care a avut loc între Dulles nr. 2 și Adenauer, a mai participat un alt vechi prieten întru politică și profesie, șeful serviciului de spionaj din R.F.G., Gehlen, care, ca și alți camarazi ai lui Oberländer, nici usturoi n-a mîncat, nici gura nu-i miroase. Ce-au discutat amicii la această secretă întîlnire nu poate fi un secret pentru opinia publică, după cum străvezii sînt și intențiile celui ce-și continuă turneul în Franța, Olanda și poate și în alte țări occidentale.

Allen și Konrad s-au înțeles probabil foarte bine. Dar ei n-au înțeles că s-au înțeles degeaba, neînțelegînd nimic din tot ce s-a întîmplat în ultimul timp în lume.

La 25 iunie s-a deschis la Oslo prima expoziție industrială sovietică care se organizează în Norvegia. În fotografie: A. I. Mikoian, prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., la inaugurarea expoziției, în centrul unui grup de reprezentanți ai oficialităților norvegiene.

La Berlin, capitala R. D. Germane, a fost deschisă la sfîrșitul lunii iunie o expoziție de artă plastică romînească. În fotografie: dr. Lothar Bolz, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri și ministru al Afacerilor Externe al R. D. Germane (stînga), vizitînd expoziția. În dreapta, pictorul Ștefan Szönyi, artist emerit al R. P. Romîne.

Mr. PARKINS ȘI FRIZERII...

— folleton —

Consiliul municipal al orașului Milwaukee (statul Wisconsin, S.U.A.) a cerut nu demult să se facă o „revizuire politică” a frizerilor, pe motiv că aceștia ar face — chipurile — „propagandă comunistă”.

(Ziarele).

Mister Parkins, conducătorul secției locale a Biroului Federal de Investigații, se ridică brusc de la masă și zvrîlă cit colo ziarul în care citise o relație privitoare la o demonstrație pentru pace.

„Dacă o să meargă mereu în felul asta — gîndi Parkins — o să ne trezim cu comunismul la noi acasă!” De pildă, iată ce s-a întîmplat ieri! Ieri, un profesor pe care-l interogase a declarat că nu-i comunist, dar a refuzat să jure că nu este simpatizant al comuniștilor. Auziți ce îndrăzneală: a refuzat să jure!

...Parkins sună cu disperare. În ușă apărură secretarul.

— Trimite-l încoace pe Francks.

Întră Francks, agent secret al F.B.I.

„Ce ai aflat în legătură cu profesorul, Francks?”

„E un om foarte retras, mister. Dar de vreo zece ani profesorul iese în mod regulat, o dată pe săptămînă, și iesește aproximativ un ceas”. „Și unde se duce, ai aflat?” „Da, mister: la frizerie”. „La frizerie?! Ce spui?” „Da, să se tundă, sir”. „Sper că i-al arestat pe toți”. „Pe cine, sir?” „Pe frizeri!”

Francks zîmbește, buimac... Dar Parkins sesizase pe loc planul diabolic al comuniștilor. El a înțeles de ce în Statele Unite crește mereu numărul simpatizanților idelilor păcii și coexistenței: muncitori, fermieri, doctori, pedagogi, arhitecți și savanți; și cu toții... se tund și se bărbieresc: „Frizerii — iată adevărații agitatori comunisti. Aplecîndu-se la urechea clientului, ei îi suflă încet, în șoaptă, cuprînsul citorva tomuri de ideologie materialistă. După care, stropesc clientul de formă cu colonie și gata: acesta iese din frizerie comunist. Apoi, în seauul frizerului ia loc un alt american și așa mai departe.”

Parkins și-a imaginat imediat, în toată amploarea ei, catastrofa care amenință America: într-o singură zi, un frizer poate inocula ideile comuniste unui număr de 20-30 de clienți. În Statele Unite sînt aproximativ 100.000 de frizeri; și dacă numai un sfert din ei au idei comuniste, asta înseamnă că în fiecare zi sînt corupți cam jumătate de milion de a-

mericani. În ritmul acesta, în mai puțin de un an există primejdia ca toți americanii să devină comunisti.

Parkins începu să sune ca un turbat la toate sonerile din biroul lui. Prin toate ușile apărură poliști și agenți.

— Înconju-rați toate frizeriile. Nici un frizer să nu vă scape! Iar cei mai suspecți să fie aduși la interogatoriu. Imediat!

Astfel a început în Milwaukee „verificarea politică” a frizerilor.

Em. RUCĂR

REDAȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCÎNTEII

Căsuța Poștală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la
factorii poștale și difuzorii voluntari din
întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Vinerea trecută, pe la orele 5 dimineața, hipodromul de galop a fost martorul unei neobișnute manifestări... de loc nipice. Cîreca 10.000 de porumbei călători au părăsit coșurile în care cu o zi mai înainte fuseseră aduși din Cehoslovacia, pentru ca în seara aceleiași zile, cînd aveau să-și ia zborul din București, să se întoarcă la porumbariile de... domiciliu. Nu peste mult timp, țara noastră va găzdui alte asemenea lansări de porumbei călători, una la 29 iulie pe țărutul Mării Negre, cînd un număr egal de prumbei cu cel al primei lansări își vor lua zborul tot spre R. Cehoslovacă, iar alia, la 8 august, de astă dată proprietarii celor 10.000 de porumbei călători, ce vor lua „startul” de la Arad, fiind columbofilii din R.D. Germană.

În fotografia din stînga vă prezentăm momentul cînd cea. 10.000 de porumbei își iau zborul spre R. Cehoslovacă, iar în fotografia din dreapta sus pe Vasile Năhorniac, membru în conducerea Asociației Columbofile din R.P.R., înmîinînd tradiționalul fanion lui Jaroslav Tatar, reprezentantului columbofililor din R. Cehoslovacă.

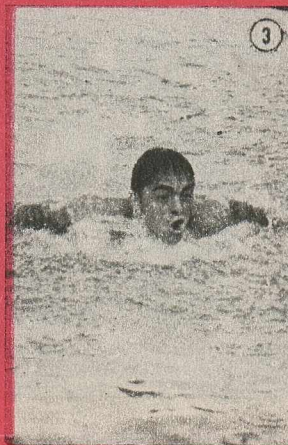
Cu finala Cupei R.P.R., desfășurată duminică pe stadionul „Republicii”, sezonul oficial de fotbal a luat sfîrșit. Învîingînd pe Dinamo-Obor cu 2-0 (2-0), echipa „Progresul” a cucerit Cupa R.P.R. pe anul 1959-1960 (fotografia 1).

Sîmbătă și duminică, la ștrandul „Tineretului” au avut loc, în organizarea federației de specialitate, concursuri de natație și sărituri de pe trambulină. Iată-l pe V. Medianu (Progresul) (fotografia 3), terminînd cîștigător proba de 200 m. delfin.

Duminică, Campionatul feminin de handbal și-a consumat penultîma etapă. În cadrul acesteia, Rapid București a învins pe Record Mediaș cu 5-3 (3-3) (fotografia 2).

Fotografia 4 nu prezintă, cum s-ar părea, o probă de fond sau antrenament unor atleți, ci pe cîțiva dintre membrii echipei de baschet a S.P.C. care, în lipsa adversarului — echipa „Rapid” — care a pierdut meciul prin neprezentare, folosesc prilejul pentru un ușor antrenament.

Fotografii de R. SCURTU!

FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII

„INTR-O DIMINEAȚĂ”. Modest, pe tăcute, fără a fi undeva anunțată (și fără a beneficia de vreo fotografie pe care să o prezentăm în pagina de față) a apărut pe ecrane o mică schiță cinematografică realizată în studioul „București” de tînărul regizor Manole Marcus. Folosînd o povestioară cu un copil, un porumbel și o agresivă pisică neagră, primul nostru film color pe ecran lat izbutește să aducă pe ecran un poetic simbol al luptei pentru pace și să ne prezinte termecătorul peisaj al Bucureștiului anului 1960. Felicitări creatorilor filmului și sugestia de a persevera în realizarea unor astfel de scurt-metraje.

„SCRISOAREA ELVIREI” (foto 1) — producție a studioului „Moldova-film” —

atacă cu curaj problema educației tineretului. Eroina e o fată naivă, crescută ca într-o seră de o mamă care dorește pentru fiica sa un viitor strălucit, cucerit însă prin relații, influențe etc... Va trebui ca Elvira să cunoască, cu proprii ochi, lumea, ca să se desprindă din educația greșită căpătată acasă și să-și facă într-adevăr un „viitor”.

„STEAUA DIMINETII” (foto 2) — o realizare cinematografică datorită colaborării dintre studioul „Lenfilm” și studioul din Frunze — ne prilejulește cunoașterea unui romantic balet creat de compozitorul Mihail Rauhvergher, inspirat de una din cele mai vechi și mai frumoase legende ale Kirghiziei: povestea dragostei de nebiruit a lui

Nurdin, fiul lui Temir-Han, pentru Ciolpon („Steaua dimineții”), o fată din popor, frumoasă dar fără avere.

„COCOȘATUL” (foto 3) — o coproducție franco-italiană după romanul cunoscut al lui Paul Féval — aduce pe ecran Franța începutului secolului al XVIII-lea, cînd nobilii se luptau fără scrupule între ei pentru a-și cucerii averile. Aventuri, dueli, peripecii, travestiri și un final care răsplătește onestitatea și iubirea. În totu, un film spectaculos. Un valet excelent este creat de Bourvil, în rolul lui Passepoli; purtînd urmele unui farmec trecut, dar făcînd destul de greu față unui rol de june-prim — Jean Marais în rolul protagonistului, cavalerul Lagardère.

„LEGEA E LEGE” (foto 4) — de asemenea o coproducție franco-italiană — reunește pe genericul ei trei nume mari ale comediei europene: actorii Fernandel și Toto și regizorul Christian Jacque. Filmul ne transportă într-un tîrgușor muntos, situat pe granița dintre Franța și Italia. Birocrația merge aici atît de departe, încît nu împarte în două numai teritoriul orașelului și străzile, dar chiar și încăperile caselor și viețile oamenilor. Din această cauză un „onorabil” vameș francez poate să devină, pentru o vreme, un redutabil zurbagiu. Încălciind toate legile și opreliștile ce i se pun în cale. Vameșul dizlocat este interpretat de Fernandel. Aceasta spune tot.

DETTU 3 LEI